

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VROUW IN HET WIT

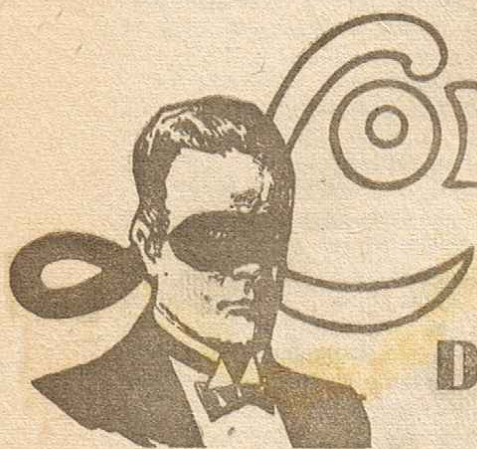
N° 2399

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Vrouw in het Wit

HOOFDSTUK I

EEN NACHTELIJKE VERSCHIJNING

Het was twee uur in de nacht en het regende dat het goot.

Daar er tevens een lichte mist hing, was het bijna onmogelijk meer dan vijf stappen voor zich uit te zien.

De King Charlesstreet, een der oudste straten van Londen in het hart van de City gelegen, was op dat ogenblik zo goed als geheel verlaten.

De weinige voetgangers haastten zich naar hun woningen, om een schuilplaats en warmte te zoeken.

Nu en dan reed er in snelle vaart een auto voorbij, die naar weerskanten brede fonteynen van modder opwierp.

Verder hoorde men niets dan het kletteren van de regen, het gemurmel der goten en de eentonige stap van een patrouillerende politie-agent.

Twee heren, in een lange regenjas gehuld, schenen zich echter weinig om deze moderne zondvloed te bekommeren.

Zij schenen zich althans niet veel te haasten.

Ten slotte bleven zij staan voor een tamelijk groot, blijkbaar zeer oud huis met een ouderwetse deur en kleine, door ouderdom en verwaarloozing groen geworden ruiten.

Een van de heren, die bijna een hoofd boven zijn metgezel uitstak, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de voordeur.

Onhoorbaar ging de deur open en dicht.

Het tweetal bleef een paar minuten onbeweeglijk stilstaan en scheen ergens naar te luisteren.

Het was echter doodstil in het gehele huis.

Niets liet zich horen dan het eentonig neerruisen van de triestige regen.

Toen haalde de grootste der twee een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn en het volgende ogenblik was de vestibule helder verlicht.

Nu was ook het gelaat van de twee mannen duidelijk te onderscheiden.

De een was John Raffles; zijn metgezel was Charles Brand, die reeds jaren lang alle gevaren en avonturen van zijn vriend deelde.

Beiden haalden een zwart masker te voorschijn en bonden het zorgvuldig voor hun gelaat.

Charles Brand haalde nu ook een lantaarn uit zijn zak, drukte op de knop en hing het lampje aan een kleine haak in een knoopsgat van zijn jas.

Vervolgens gingen zij voorzichtig, zonder enig gerucht te maken, de vestibule verder door.

Het geluid hunner voetstappen werd gedempt door de rubber overschoenen, die zij droegen.

In de gang achter de vestibule kwamen twee deuren uit, waar Raffles geen acht op sloeg.

Hij wenkte Brand en besteeg zonder aarzelen een brede trap van oud, in de loop der eeuwen bijna zwart geworden eikenhout.

Zonder dat iets hun aanwezigheid verried, bereikte het tweetal de eerste verdieping.

Ook hier was de gang met het prachtigste oude elkenhout besloten.

Weer bleven de beide mannen een

ogenblik stilstaan.

— Weet je wel zeker, dat het hier moet zijn? vroeg Brand zo zacht, dat Raffles zich moest bukken om hem te verstaan.

De Grote Onbekende knikte.

— Ik kan mij niet vergissen, zei hij. Het huis is in ieder geval het ware, dat zal je wel aan de sleutel gemerkt hebben, en ook de verdieping moet uitkomen, want ik heb geen reden aan de juistheid te twifelen van de informatie, welke ik heb gekregen.

— Maar welke deur? vroeg Brand.

— Dat is een andere kwestie, zei Raffles. Dat zullen wij moeten onderzoeken.

Hij greep onder zijn mantel en haalde een kleine lederen tas te voorschijn.

Toen draaide hij de kruk van de eerste deur voorzichtig om.

De deur ging langzaam open.

De beide vrienden keken in een geheel donker vertrek.

Nu deed Raffles zijn elektrische lantaarn weer ontgloeien en bij het licht zagen ze, dat zij zich in een fraai gemeubeld vertrek bevonden, dat blijkbaar als rook- en zitkamer diende.

Er stonden verscheidene gemakkelijke leren stoelen, twee lederen divans, en een paar tafeltjes met rookstellen, terwijl voor elk raam een tafel was geschoven, waarop een paar spellen kaarten, een roulette en een tric-trac-bak geplaatst waren.

Op een van de tafeltjes stonden bovendien een viertal blijkbaar pas gebruikte glazen en een ledige whiskyfles.

Raffles schudde het hoofd.

— Dat bevalt mij niet, fluisterde hij. Calloway schijnt tot laat in de nacht met zijn kornuiten te hebben gedronken en gespeeld, misschien is hij pas naar bed gegaan; dat kon onze plannen wel eens in de war sturen.

— Je hebt gelijk, beaamde Brand. Er hangt hier een allesbehalve aangename lucht van koud geworden sigaren en sigaretten rook.

Raffles scheen even besluiteloos te zijn.

Toen trad hij snel op een andere deur toe, die blijkbaar tot een tweede vertrek toegang gaf.

Ook deze bleek niet gesloten te zijn.

De beide mannen bevonden zich nu in een vrij groot vertrek, dat als kantoor was ingericht.

Er liep een houten hek over de gehele breedte van het vertrek, waarin zich een deurtje bevond, dat op dit ogenblik gesloten was.

Aan de muren hing een aantal gekleurde prenten, die zonder uitzondering op een of andere tak van sport betrekking hadden, foto's van roeiwedstrijden, voetbalwedstrijden, boksmatches en anderszins.

Verreweg het grootste deel dezer afbeeldingen echter stelden prachtige renpaarden voor.

Het was duidelijk: de gentleman-inbreker en zijn helper bevonden zich in het kantoor van een boekmaker.

Het vertrek was zo groot, dat zij niet aanstonds alle bijzonderheden konden opnemen, daar een der zaklantaarns uit overmaat van voorzorg was gedooft.

Maar het licht van de andere lantaarn was ruimschoots voldoende om het valkenoog van Raffles aanstonds te doen vallen op het attribuut, dat in ieder huis dadelijk zijn opmerksaamheid trok: de Brandkast.

Het was een zeer zwaar, maar ietwat ouderwets meubel en Raffles zag met één oogopslag dat hij er weinig moeite mee zou hebben.

Terwijl Brand met de revolver in de vuist naast de kast post vatte, zette Raffles zich aanstonds aan het werk om deze te openen.

Uit de lederen tas haalde hij verschillende gereedschappen.

— Heb je gekeken of de gangdeur gesloten is? vroeg hij. Ik zou niet graag willen dat Calloway ons van die kant zou overvallen.

— Wees gerust, zei Brand. Ik heb de sleutel in het slot van binnen omgedraaid.

Raffles begon zijn werk.

Bijna zonder geruis te maken vrat de boor, die hij zelf had uitgevonden, met ongelooflijke snelheid een gat vlak naast het slot van de kast.

Naast dit eerste gat boorde hij een tweede en zo vervolgens in een kring,

waarbij de rand van het ene gat die van het andere raakte, totdat hij het uitgeboorde slot zonder moeite naar zich toe kon trekken.

Dit werk had nauwelijks een half uur geduurd.

De opening van het gat was nu zo groot, dat Raffles de deur niet eens behoefde te openen, maar er slechts een arm behoefde door te steken om de inhoud van de kast naar zich toe te halen.

Blijkbaar was het gat juist geboord op de plek, waar zich de plank bevond, waarop het geld en de andere papieren waren opgestapeld.

— Houd de tas eens op, vroeg Raffles zacht.

Brand kwam naderbij en hield een zak van bruin linnen op, waarin Raffles snel en zonder enig geluid te maken de stapels goud en geld en de bankbiljetten liet glijden.

— Klaar, bromde Raffles.

Brand trok de koorden van de zak toe en Raffles borg zijn gereedschap weg. Plotseling verstarde beide vrienden in hun houding.

Zij hadden enig gerucht vernomen.

— Maak licht, zei Raffles zacht.

Brand ontstak zijn lantaarn.

Raffles had eveneens zijn revolver ter hand genomen en nu wierpen de beide vrienden een onderzoekende blik om zich heen.

Tegelijkertijd kregen zij een lange portière van bronskleurig fluweel in het oog, welke zij tot dusverre niet hadden opgemerkt.

Blijkbaar kwam het gerucht van achter dat gordijn, dat waarschijnlijk een derde vertrek afsloot.

Zacht op de punten hunner voeten nader sluipend, kwamen de beide vrienden bij het gordijn.

Juist toen zij er voor stonden werd het zachte geluid opnieuw vernomen.

Het was nu alsof er iemand lang en diep zuchtte.

Voorzichtig trok Raffles de portière een weinig ter zijde.

Zoals hij verondersteld had, sloot het fluwelen gordijn een vertrek af, dat op dit ogenblik in een vreemd blauwachtig licht baadde. Geheel opgaande in hun

werk hadden de beide vrienden er geen erg in gehad, dat de regen langzaam was opgehouden, de wolkgevaarten door de wind verjaagd en de maan thans helder aan de geheel wolkeloze hemel scheen.

De manestralen vielen door de vensters van een karig gemeubeld vertrek, dat blijkbaar weinig gebruikt werd.

Gordijnen ontbraken er geheel, evenals een vloerkleed. In het midden stond een tafel, bedekt met een stapel sporttijdschriften en dagbladen.

Om de tafel stonden enkele stoelen geschaard en in een hoek van het vertrek stond een canapé.

Maar voor Raffles dit alles nog goed in zich opgenomen had, werd zijn aandacht getrokken door een grote staande klok, die tegen de tegenovergestelde wand naast een der beide ramen stond.

De klok stond stil, want ofschoon zich nu voor het overige niet het minste geluid deed horen, kon Raffles haar niet horen tikken.

Door de afstand kon hij ook niet zien of zich achter een ovale ruitje de slinger bewoog.

Hij schatte de klok, blijkbaar een zeer oud meubel, op een hoogte van bijna twee meter, en zo breed, dat zelfs een zwaarlijvig man er met gemak in had kunnen plaats nemen.

Raffles wenkte Brand om naast hem te komen staan en ook de jonge man kon nu een blik in het vertrek werpen.

Ook hem viel de reusachtige ouderwetse klok het eerst in het oog.

Juist wilde Raffles het gordijn terzijde schuiven om binnen te treden, toen hij weerhouden werd door een even zonderlinge als onverwachte verschijning.

Waar de verschijning vandaan was gekomen hadden zij onmogelijk kunnen zeggen, maar plotseling zagen zij een vage witte gedaante naderen, die met langzame schreden naar de klok ging.

De zenuwen van Brand waren ten hoogste gespannen en ook Raffles kwam ondanks zichzelf onder de indruk van de verschijning.

Het was zo stil in het huis, dat zij het slepen van de smultjes, welke de ge-

daante aan de voeten had duidelijk hoorden.

Opnieuw klonk de diepe, lang aangehouden zucht van zoëven...

De vrouw, want dat het een vrouw was konden de beide mannen duidelijk zien, nu zij daar, door het maanlicht bestraald, henen schreed, liep met voorovergebogen hoofd, en de handen los ineengevouwen over de boezem.

Het haar, van buitengewone lengte en goudblond, hing tot ver over de knieën af.

Zij droeg een fraaie, dunne peignoir, en zonder aarzelen, maar uiterst langzaam, alsof zij door een onzichtbare macht werd teruggehouden, naderde de vrouw de klok.

Raffles en Brand, ten zeerste verbaasd, begrepen niets van hetgeen hun ogen daar zagen.

Maar op dat ogenblik klonk een licht zoemend geluid, gevolgd door drie galmende slagen, als het geluid van een verre kerkklok.

Juist toen de derde slag met een naargeestige galm was weggestorven, hief de gedaante met een smekend gebaar de beide gevouwen handen ten hemel.

Raffles deed een pas voorwaarts, vastbesloten om dit raadsel te doorgronden, toen een ander geluid zijn oor trof.

Er werd in huis ergens een deur geopend.

— De bewoner is wakker geworden, fluisterde Raffles. Kom, laat ons weg wezen.

Hij wierp nog snel een blik achter zich en zag hoe de vrouw in het wit zich weer van de klok verwijderde, sneller dan zij gekomen was.

Nu viel het gordijn en zo snel zij konden staken de indringers het vertrek in zijn gehele lengte over, raaptten de tas met gereedschappen en de zak met de buit op en traden de rookkamer binnen.

Nauwelijks waren zij daar of zij hoorden de gangdeur van het kantoor met veel geraas openen.

Er klonk een kreet van een man, duidelijk daarop gevolgd door snelle voetstappen.

Raffles en Brand verloren geen tijd.

Zij draaiden de sleutel in het slot van de deur om en stonden in de gang, ongeveer terzelfder tijd dat de heer des huizes de opengebroken brandkast in het oog moest krijgen.

Raffles nam de sleutel uit het slot stak deze aan de buitenzijde er weer in en draaide hem om.

Aldus hadden zij enige voorsprong op hun achtervolger.

Zij hoorden hem, terwijl zij wegsnelen, woedend aan de deur rammelen en vervolgens hoe hij dezelfde weg weer terugging om door de rookkamer en het kantoor de gang te bereiken.

Zij snelden de trap af en kwamen ongehinderd in de vestibule, juist toen

zij de voetstappen van de beroofde boekmaker boven in de gang hoorden weerklinken.

Raffles rukte de straatdeur open en het volgende oogenblik renden zij weg, na hun maskers benevens hun lantaarns en de tas met werktuigen en het geroofde geld onder hun mantel verborgen te hebben.

Het geluk was hun gunstig.

Zij troffen in de volgende straat een taxi en na de slaperige chauffeur tot leven te hebben gebracht, lieten zij zich tot in de onmiddellijke nabijheid van de villa, welke John Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde, brengen.

HOOFDSTUK II

EEN ONDOORGRONDELIJK RAADSEL

De volgende dag zaten Lord William Aberdeen, alias John Raffles en zijn intimus Charles Brand omstreeks tien uur aan het ontbijt, dicht voor het raam van de fraaie eetzaal, waarvan de ramen op het nu geheel ontbladerde park uitzagen.

Raffles slurpte met welbehagen zijn thee, terwijl hij nu en dan een blik in het ochtendblad van de « Times » wierp, dat naast hem lag.

— Wel hebben wij een goede pers? vroeg Brand lachend.

— Niet zo slecht. Weet je wie er aan het werk is gezet?

— Sullivan misschien?

— Neen.

— Zijn vrouw, de bekwaamste vrouwelijke detective van Scotland Yard dan?

— Ook niet.

— Dan misschien hun begaafde leerlinge Dorrit Evans?

— Zoals je zegt.

— En heeft zij zich al een mening gevormd?

— Dat heeft zij.

— Mag ik eens horen?

— Jawel; de inbraak moet door John

Raffles gepleegd zijn.

Brand begon te lachen.

— Als zij niet meer ontdekt, dan dat, dan vrees ik dat zij enige onaangename dagen zal doorbrengen, riep hij uit. En staat er verder nog iets over in?

— Niets, of wij weten het reeds, amice. Wij zouden dat verslag zelf veel beter hebben geschreven. De « Times » geeft natuurlijk een uitvoerige beschrijving van het kantoor, van de brandkast, van de wijze waarop deze geopend is, en verder deelt zij aan het publiek mede, welk merk sigaren de ongelukkige Caloway rookt, hoe laat hij meestal naar bed gaat en wat het nummer van zijn boorden is. Kortom, alles wat 't nieuwsgierige Londense publiek wil weten.

— En is er een spoor gevonden?

— Volstrekt niet, en daaruit trekt onze bevallige vijandin juist de conclusie, dat niemand anders dan haar tegenstander John Raffles, de inbraak kan hebben gepleegd.

— En heeft zij hoop, de bandiet te vatten? vroeg Brand lachend.

— Bitter weinig, antwoordde Raffles laconiek. Haar enige hoop schijnt te zijn, dat dat heerschap zo dom zal zijn

de paar effecten te gelde te maken, die hem bij toeval eveneens in handen zijn gevallen.

— Zij zal wel vreemd opkijken, als zij te horen krijgt, dat Calloway die effecten nog in de loop van de dag in een keurige neutrale enveloppe terugbezorgd krijgt, riep Brand uit.

— Wat zou ik er anders mee hebben moeten doen? vroeg Raffles schouderophalend. Weggooien of verbranden? Dan zou letterlijk niemand er iets aan gehad hebben en dat is tegen mijn beginselen. Leven en laten leven. Voor het overige heb ik niet het minste gewetensbezwaar, dat ik die bookmaker voor een paar duizend pond sterling lichter heb gemaakt. Over het algemeen heb ik het niet voorzien op bookmakers, maar die mijnheer Calloway is een bijzonder grote schobbejak, om er maar het beste van te zeggen.

De beide vrienden zwegen even en toen vervolgde Brand:

— En dat zonderlinge stuk, dat plan, dat document, of hoe je het anders wil noemen, dat zich onder de papieren bevond, wat denk je daarmee te doen?

— Dat weet ik zelf nog niet goed, antwoordde Raffles, terwijl hij zich nadenkend over het voorhoofd streek.

— Heb je het al eens nader onderzocht?

— Ja. Naar de spelling te oordelen, moet het stuk in het begin van de achttiende eeuw geschreven zijn. Hier en daar is de inkt verbleekt, en geheel onleesbaar. Maar er bestaat geen twijfel, of 't heeft betrekking op de grote staande klok, welke wij vannacht in het huis van Calloway gezien hebben.

— Zou hij zelf enige waarde aan dat stuk hebben gehecht?

— Te oordelen naar het feit, dat hij het in zijn brandkast bewaarde, zeker, ofschoon er tegen pleit, dat het niet eens in een enveloppe was gesloten, maar zo maar losweg tussen andere papieren was ingeschoven. Ik ben voornemens, te trachten de uitgewiste inkt weer te voorschijn te roepen en dan kon het stuk misschien voor ons wel eens van grote waarde blijken te zijn. Maar in afwachting daarvan wil ik die

klok eerst eens nader bekijken.

Brand keek verrast op.

— Wat? Ga je daar nog eens naar toe? Dat zal gevaarlijk zijn, riep hij uit.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Wij zijn vannacht in het huis van een man geweest, op een wijze, die hij zeker niet licht zal vergeten en wil je hem nu al weer onder de ogen komen?

— Waarom niet? vroeg Raffles verbaasd. Hij kent Lord Aberdeen toch?

— O ja? Dat wist ik niet.

— Ik ben een paar keer met hem in aanraking geweest tijdens de wedrennen te Epsom en elders. Bij die gelegenheid heb ik ook ontdekt, zonder het hem te vertellen, dat hij een groot gedeelte van zijn fortuin verworven heeft met praktijken die het daglicht niet kunnen velen.

Er steekt dus volstrekt niets bijzonders in, als ik hem een bezoek kom brengen.

— Maar toch niet reeds nu? drong Brand aan.

— Nog vandaag, amice, hernam Raffles kalm. Men moet nooit gras over dergelijke dingen laten groeien.

— Welke reden denk je voor je bezoek op te geven?

— Dat is al heel eenvoudig, vervolgde Raffles glimlachend. Je weet dat ik een groot liefhebber ben van antiek, en dat ik reeds lange tijd zoek naar een echte klok uit het tijdperk van Jacobus II. Wat is dus natuurlijker dan dat ik Calloway vraag mij de zijne te verkopen.

— Maar dat zal hij nooit doen, riep Brand uit.

— En waarom niet als ik vragen mag?

— Omdat hij die klok lang genoeg heeft, om te vermoeden, dat er iets met die klok aan de hand is.

— Als er werkelijk wat mee aan de hand is, zoals jij het noemt, dan heeft hij dat natuurlijk reeds lang proberen te ontdekken... en... niet gevonden en zal hij er dus geen bezwaar meer tegen hebben mij de klok te verkopen.

— Maar als hij het heeft gevonden, drong Brand aan, dan heb jij er toch

immers ook in het geheel niets aan?

— Nu roer je de kern van de kwestie aan. Het is juist niet zeker of hij het wel weet en daarom wil ik mij gaan overtuigen. Het is immers best mogelijk, dat die oude paperassen, die Calloway waarschijnlijk van zijn vader of grootvader heeft geërfd, daar al jaren lang in de brandkast hebben gelegen, zonder dat hij ze heeft aangeroord?

— Je hebt gelijk, dat is niet ondenkbaar, moest Brand toegeven. Mag ik met je meegaan?

— Ik verlang niets liever. Om je de waarheid te zeggen ben ik ook erg benieuwd wat die jonge, bleke vrouw met haar prachtig blond haar in 's hemelsnaam in het holste van de nacht bij die klok uitvoerde.

— Ja, daar begrijp ik ook niets van, zei Brand hoofdschuddend. Wie kan die vrouw geweest zijn? Heeft Calloway een dochter?

— Voor zover ik weet niet. Hij heeft echter wel een nicht, die ongeveer de diensten van huishoudster bij hem verricht. Waarschijnlijk is zij het dus geweest. Nu, dat zullen wij vanmiddag wel zien.

De beide vrienden hadden nu hun ontbijt beëindigd, maakten vervolgens een rit op Rotten Row, lunchten in een groot restaurant dicht bij Hydepark en keerden vervolgens naar huis terug om zich voor het bezoek te kleden.

Om drie uur in de namiddag belden zij aan in hetzelfde huis, hetwelk zij juist een half etmaal vroeger op een geheel andere wijze hadden verlaten.

Een oude dienstbode met een knorrig gezicht deed hen de deur open.

— Ik weet niet of mijnheer wel in een stemming is om u te ontvangen, zei zij op brommerige toon. Maar ik zal het gaan vragen.

Zij stommelde weg en keerde even later terug met het verzoek om haar te volgen.

De beide vrienden gingen de trap op en werden nu in dezelfde rookkamer gelaten, vanwaar zij hun gevaarlijke tocht waren begonnen.

De heer des huizes, een man van omstreeks vijftig jaar met een rood opge-

zet gezicht en kleine bakkobaardjes, het type van de man die met en door de paarden zijn brood verdient, stond op om zijn bezoekers te ontvangen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mylord, begon hij, dat ik u geen opgewekt gezicht toon. Gij zult waarschijnlijk wel gelezen hebben... van de zaak van vannacht?

— Ik weet er alles van, mijnheer Calloway, zei Raffles met een fijn glimlachje. Ik beklaag uw verlies, dat u evenwel niet al te zwaar zal treffen.

Calloway keek schuin naar Lord Aberdeen en haalde mistroostig de schouders op, terwijl hij binnensmonds iets onverstaanbaars bromde.

Hij nodigde zijn bezoekers uit plaats te nemen, schoof hun een kistje sigaren en een zilveren doos met sigaretten toe en vervolgde:

— De effecten hebben de dieven mij teruggezonden; dat is althans een geluk.

— Welnu, dan zijt gij immers alleen maar een som geld kwijt, en daar zult ge wel overheen komen, niet waar? zei Raffles, terwijl hij de bookmaker scherp in het oog hield.

Aanstonds zag hij, aan het gelaat van de bestolene, dat zijn vraag doel had getroffen.

Calloway kneep zijn dikke lippen op elkaar, balde de vuisten en gromde:

— Niet alleen geld, mylord. Niet alleen geld. Ook nog stukken, die voor mij van groot belang waren.

— Nu ik wil niet verder aandringen zei Raffles met een afwerend gebaar.

Hij wist nu genoeg.

Het gesprek liep nu over andere onderwerpen, en terwijl Raffles zijn blik door het vertrek liet glijden, zei hij:

— Ik zie dat gij een liefhebber zijt van antiquiteiten, mijnheer Calloway.

— Geërfd, antwoordde de bookmaker kortaf.

— Gij zijt er dus niet erg aan gehecht? vroeg Raffles verwijtend. Hoe is dat mogelijk? Ik dacht juist, dat ik een medeliefhebber ontdekt had. Ge moet weten, dat ik zelf een groot liefhebber ben van oudheden. Ik bezit een verzameling, die nog wel niet volledig is, maar

die menig klein museum mij zal benijden.

— O als gij soms enige van die voorwerpen van mij wilt kopen? zei Calloway gretig, dan wil ik ze u met genoegen laten zien. Ik geef er volstrekt niet om.

Raffles stond op en liep even het vertrek rond.

— Neen, van dat alles ben ik voorzien, zei hij hoofdschuddend. Als gij nu een staand horloge, bijvoorbeeld een oude Friesse, of een ouderwetse staande klok uit het Queen Anne-tijdperk, of iets dergelijks zoudt hebben...

De uitwerking van deze woorden was verrassend.

Calloway werd vuurrood en de aderen op zijn voorhoofd zwollen op.

Hij siste iets tussen de tanden dat niet te verstaan was en beet toen nijdig de punt van een sigaar af, terwijl zijn borstelige wenkbrauwen zich samen-trokken.

Toen bromde hij:

— Aan een klok kan ik u niet helpen, mylord. Zo'n ding bezit ik niet.

Maar nu hield Raffles aan, want hij wist maar al te goed dat de man loog.

Blijkbaar wilde deze zich niet van het kostbare voorwerp ontdoen.

Raffles hief lachend, dreigend de vinger op en zei:

— Ik geloof, dat gij mij iets wijs wilt maken, mijnheer Calloway.

Calloway haalde de schouders op en sprong overeind.

— Waarom zou ik dat doen? riep hij. Komt u maar mee, u mag mijn hele huis doorzoeken, mylord, gij kunt u dan zelf overtuigen.

Raffles en Brand wierpen elkander steeds een verbaasde blik toe.

Dit antwoord hadden zij zeker niet verwacht.

En toch scheen de boekmaker in volle ernst te spreken.

Zwijgend stonden zij op en volgden hem naar het kantoor, waar een paar rechercheurs bezig waren de schade op te nemen.

Calloway liep recht op het gordijn toe en sloeg het terzijde.

— In 't kantoor was geen klok, zoals gij gezien hebt zei hij grimmig. En in de-

ze weinig gebruikte kamer staat er al evenmin een, naar ge ziet.

Raffles en Brand wierpen een blik in het vertrek.

Zij herkenden het onmiddellijk; de ramen zonder gordijnen, de tafel in het midden, beladen met tijdschriften, zelfs het behang, maar de staande klok was verdwenen.

Raffles en Brand lieten het niet blijken, maar waren stom verbaasd.

De Grote Onbekende was de eerste die zich herstelde.

— Hier heeft zeker ook nooit een klok gestaan, mijnheer Calloway? vroeg hij glimlachend.

De boekmaker keek zijn bezoeker aan, alsof hij meende niet goed verstaan te hebben.

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, mylord, bromde hij. Hier heeft evenmin een klok gestaan als in enige andere kamer van mijn huis. Wilt gij zo goed zijn mij te volgen? Ik kan u dan nog enige andere oudheden laten zien, die u misschien aanstaan.

Zij gingen het kantoor uit, staken de gang over en traden een tamelijk eenvoudig gemeubelde eetkamer binnen.

Hier en daar stonden enkele antieke meubelen maar van een klok was niets te zien.

Toen betraden zij de slaapkamer en tenslotte de badkamer, waarna zij zich opnieuw naar de huiskamer begaven.

Raffles en Brand hadden elkander gedurende deze tocht door het huis herhaaldelijk met de ogen ondervraagd.

Zij begrepen volstrekt niets van het raadsel, dat zich zo plotseling aan hen voordeed.

Zij waren nauwelijks enige ogenblikken in dit vertrek terug, of de deur werd geopend en er trad 'n vrouw binnen van ongeveer dertigjarige leeftijd, mager, zeer lang, en met een zeer benig gelaat.

Haar enige schoonheid bestond in het dikke, gitzwarte haar, dat in zware golven in haar hals hing, en slechts met moeite in bedwang scheen te worden gehouden.

Calloway stelde haar voor:

— Mijn nicht, Alice Ellis, zei hij. Zij woont reeds geruime tijd bij mij...

— Als huishoudster, heren, viel Alice Ellis hem op scherpe toon in de rede. Calloway haalde de schouders op.

Blijkbaar was hij gewend aan de vinnige uitvallen van zijn nicht.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zei:

— Gij moet mij verontschuldigen, heren, maar aanstonds komt een superintendent van de politie aan wie ik nog enige mededelingen te doen heb. Als u daarop wilt wachten, ben ik aanstonds weer tot uw dienst.

Raffles en Brand stonden op en maakten een stomme buiging voor de boekmaker, die nu het vertrek verliet en zijn nicht met de zorg belastte zijn gasten bezig te houden.

Raffles had aanstonds met zijn blik gezien, dat Alice Ellis een van die beklagenswaardige schepsels was, die wegens de dood hunner ouders, die hen onverzorgd achterlieten, geheel afhankelijk zijn van een familielid, die hun het genadebrood laat eten en daarvoor op de koop toe nog grote tegendiensten verlangt.

Blijkbaar had Alice Ellis, hoe jong zij betrekkelijk nog was, reeds met alle vreugde van het leven afgerekend en de liefde uit haar hart gebannen.

Aanstonds besloot Raffles van de gelegenheid gebruik te maken, die hem geboden werd.

— Gij zijt zeker reeds lang in 't huis van mijnheer Calloway? vroeg hij vriendelijk.

— Van mijn achttiende jaar af, antwoordde Alice kortaf.

— U zult uw handen wel vol hebben, met het huishouden te besturen zonder hulp, ging Raffles door.

Het meisje haalde de schouders op.

— Er is nog een oude keukenmeid, en dat is voldoende, mylord. Calloway is veel buitenshuis en wij zien maar zeer weinig gasten. Gij zijt de eerste bezoekers, die hier sedert geruime tijd geweest zijn, natuurlijk afgezien van de cliënte die Calloway in zijn kantoor

komen bezoeken.

— Gij zijt hier dus geheel alleen in huis? vroeg Raffles, die zijn oren niet kon geloven en onwillekeurig verder ging dan met de voorzichtigheid was overeen te brengen?

— Ja, mylord, de enige. Zoals ik zeg, bezoekers komen hier weinig en dames in het geheel niet.

Weer wisselden Raffles en Brand een snelle verbaasde blik.

— Hebt gij dan geen vrouwelijke bloedverwanten, geen vriendinnen die u hier komen bezoeken?

— Geen enkele, mylord, antwoordde Alice Ellis op bittere toon.

— En gij woont hier dus zo goed als geheel alleen in dit huis? ging Raffles voort, wiens verbazing ieder ogenblik toenam.

— Heel alleen, mylord. Er gaan zelfs vele nachten voorbij, dat Calloway op reis is, en dan ben ik hier ook 's nachts geheel alleen.

Ik kan u verzekeren dat het niet aangenaam is.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, miss Ellis, bevestigde Raffles op hoffelijke toon.

Brand, die in het geheel niet aan het gesprek had deelgenomen, meende te dromen.

Er viel niet aan te twijfelen, of Alice Ellis had de waarheid gesproken.

De jongeman spande zich vergeefs in om een oplossing van het raadsel te vinden.

De vrouw die zij gisteren beiden gezien hadden was goudblond en Alice Ellis was gitzwart.

Bovendien was de nicht van Calloway zeker wel een voet groter dan de zwijgende witte gedaante, welke zij gisteren gezien hadden.

En van de klok begreep Brand zo mogelijk nog minder.

Met hun eigen ogen hadden zij het mooie antieke ding nog slechts enkele uren geleden gezien en thans was het in het hele huis niet meer te vinden.

HOOFDSTUK III

HET DICTAAT

De beide vrienden bekortten hun bezoek zo veel mogelijk en namen afscheid zodra de beleefdheid het hun veroorloofde.

Calloway was even tevoren weer binnengetreden en teneinde geen argwaan te wekken, wees Raffles hem enkele voorwerpen aan, welke hij wenste te kopen.

Zodra zij op straat gekomen waren stond Raffles stil en keek Brand onderzoekend aan.

— Wij zijn toch goed wakker nietwaar? vroeg hij.

— Dat zou ik menen, antwoordde Brand, met een flauwe glimlach.

— Wij zijn niet dronken?

— Wij zijn zo nuchter als een pas geboren kalf, antwoordde de jongeman.

— Welnu, dan zou er maar één oplossing mogelijk zijn.

— En dat is?...

— Wij zouden tegelijkertijd aan een hallucinatie hebben moeten lijden.

— Geloof jij dat dat mogelijk is, Edward?

— Ik acht het zeer onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles ernstig. Maar kom, laat ons doorlopen, want wij trekken anders onnodig de aandacht.

Toen Raffles en Brand thuis gekomen waren, gingen zij regelrecht naar de bibliotheek en zegen elk in een fauteuil neer, volkomen in het duister tastend over hetgeen zij zoëven gezien en gehoord hadden. Zij begrepen er eenvoudig niets van.

Brand was de eerste die sprak.

— Het is alsof ik droom, zei hij.

— Dat gevoel heb ik ook, zei Raffles, en ik vrees, dat met het verstrijken van de tijd, dit gevoel sterker zal worden, tot wij ten slotte niet denken, maar zeker weten dat wij gedroomd hebben. Daarom zou ik je het volgende willen voorstellen: Jij neemt een nieuw notitieboekje, schrijft op de eerste bladzijde:

«Het geval Calloway» en daaronder in chronologische volgorde al onze belevenissen in dit verband.

Brand knikte bevestigend met het hoofd, haalde uit de lade een ongebruikt notitieboekje met stijve kaft, schroefde zijn vulpen los en maakte zich gereed om alles op te schrijven wat zijn vriend hem zou dicteren.

— Voor je begint te schrijven, Charles, zei Raffles, dien je goed te beseffen, dat wij geen detail mogen overslaan. In het licht gezien van vandaag, nu alles nog vers in ons geheugen ligt, moge dit een beetje... hoe zal ik het zeggen... piekeputerig en overtoellig lijken, maar dat moet het zijn, of we kunnen het wel laten. Alleen de strikste nauwkeurigheid is hier op zijn plaats... Wij beginnen...

«In de nacht van de 11de op de 12de november van het jaar 1940 begaven wij ons in stromende regen naar het huis, tevens kantoor van de boekmaker Calloway met het plan die rijke deugniet te ontlasten van een gedeelte van zijn kwalijk verworven vermogen. Alles verliep naar wens. Er werd, zonder dat wij in ons werk werden gestoord, een gat geboord in de stalen brandkastdeur, waar wij onze arm door konden steken, en deden op deze wijze een groot gedeelte van de inhoud in een medegebrachte zak overgaan. Toen wij daarmee gereed waren en onze biezen wilden pakken, hoorden wij enig gerucht. Dat gerucht was als een lange zucht en het geluid kwam van achter een fluwelen gordijn... Hier onderbrak Raffles zijn relaas en vroeg:

— Dicteer ik niet te snel, Charles? Kun je mij bijhouden?

— Uitstekend, luidde het antwoord, ga zo gerust door.

«Wij stonden tezamen voor een bronskleurig fluwelen gordijn, dicht naast elkander en keken door dezelfde opening

in een kaal, verlaten vertrek. Er waren twee ramen zonder gordijnen. Er lag geen kled op de parketvloer, en in het midden van die vloer stond een tafel, die met een grote stapel kranten en tijdschriften was bedekt.

De regen had opgehouden en de wolken waren verdwenen.

De maan scheen in het vertrek door de beide vensters en er heerste een zonderlinge, blauwe schemering. Alles was duidelijk verlicht. Tegen de dam van de muur naast het rechtse raam, rechts van ons af te rekenen, stond een grote staande klok. Ik kon de wijzers niet zien en evenmin het tikken van de klok horen, maar toch moet zij gelopen hebben, want even later hoorden wij duidelijk drie galmende slagen.

Plotseling zag ik een vrouw, geheel in het wit gekleed, die de beide handen los over de borst gevouwen hield. Haar lichtblond haar was loggemaakt en hing tot ver onder haar knieën. Zij droeg een licht peignoir en haar voeten staken in rood marokijnen muiltjes. Zij liep zeer langzaam op de klok toe en toen zij daar voor stond hief zij als met een smekend gebaar de armen op.

Toen hoorden wij opnieuw een gerucht en verwijderden ons snel.

Maar eerst wierpen wij nog een blik achter ons en zagen toen, hoe de vrouw in het wit zich van de klok verwijderde, veel sneller dan zij gekomen was. »

Raffles stond op.

Hij wierp met een gedecideerd gebaar zijn sigaret in het asbakje.

— Ik had 't, geloof ik, niet korter en duidelijker kunnen zeggen, zei hij. Zo heeft het zich nauwkeurig toegedragen. Je kunt, als je dat wil, nog verder aanvullen met het volgende: « Wij komen nauwelijks enige uren later weer in dat zelfde huis terug, wij zien hetzelfde vertrek terug, en de klok is verdwenen. Wat de jonge blonde vrouw betreft, er is op zijn best in geen maanden een vrouwelijk wezen in de woning van Calloway geweest, als wij de keukenmeid uitzonderen, die bij de zeventig jaar is, en Alice Ellis, die gitzwart haar heeft.

Daaruit valt te concluderen: De klok is het huis uitgebracht op een tijdstip,

gelegen tussen drie uur 's nachts en drie uur in de namiddag van de volgende dag.

En ten tweede: Die vrouw moet dus wel Alice Ellis geweest zijn, die zich vermomd heeft met een blonde pruik, om een reden, die mij nu nog volmaakt duister is, maar die ik wil en zal doorgronden. »

Brand schudde zacht en ontkenkend het hoofd.

— Ik kan het bijna niet denken, zei hij toen. Vergeet niet, dat wij geheime papieren bij Calloway gevonden hebben. Wij hebben zijn gelaat goed in het ooggehouden en jij hebt evengoed als ik kunnen zien, dat hij woedend was over het verloren gaan van dit geheime document. Wat de jonge vrouw betreft: Alice Ellis was minstens een voet groter dan de blonde vrouw van vannacht.

— Maar wat dan? Wat dan? riep Raffles, die driftig 't vertrek op en neer had gelopen en nu voor Brand bleef staan. Zien wij spoken? Kom, kom... Er moet een natuurlijke reden zijn geweest.

— Maar welke dan? drong Brand aan.

— Daarop kan ik je nu nog niet antwoorden, maar hoe het zij, ik wil het raadsel doorgronden.

— En hoe denk je dat te doen?

— Wij gaan weer naar de woning van Calloway terug.

— Alweer? riep Brand verschrikt uit. Dat zal toch argwaan wekken?

— Wij zullen niet gaan als Lord William Aberdeen en Charles Brand, maar als twee politie-beambten.

— En als zij ons snappen?

— Dat moeten wij er op wagen. Ik voel dat ik geen ogenblik rustig meer zal kunnen slapen, alvorens ik deze geheimzinnige zaak tot klaarheid heb gebracht.

— Daar heb je gelijk in, bevestigde Brand. Ik heb ook een gevoel, alsof er een wekker in mijn hoofd voortdurend aan het aflopen is, zo ingespannen heb ik erover nagedacht. En ik geloof dat ik het nu wel met je eens moet zijn; om een of andere reden moet Calloway de klok hebben laten weghalen.

— Nu, wij zullen het hoop ik, gauw

genoeg weten, zei Raffles. Kom, laten wij ons gaan verkleeden.

De beide vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en hadden weldra het uiterlijk geheel veranderd.

Raffles had zich in de uniform van sergeant van politie gestoken, terwijl Brand het uiterlijk had van een detective in burger.

Zij verlieten het huis door de kleine tuinpoort, en namen in de Cromwellstraat een taxi.

Kort daarna reden zij de Charelsstreet in.

Raffles had gedurende de hele rit geen woord gesproken.

Het was duidelijk, dat het wonderbaarlijke voorval al zijn denken in beslag nam.

Toen zij waren uitgestapt en de auto hadden weggezonden, belde Raffles nog niet aanstonds aan.

Hij liep een paar malen voor het huis heen en weer, zonder dat Brand het doel daarvan begreep, tot hij eindelijk aan de bel trok.

De grimmige keukenmeid kwam weer aansloffen en opende de deur.

— Wat nu weer? vroeg zij knorrig, zodra zij de uniform herkend had. Alweer van de politie? Jullie lopen de deur vandaag plat, zonder dat het iets geeft.

— Kalm aan, moeder, zei Raffles vriendelijk, dan breekt het lijntje niet. Wij zullen het niet lang maken. Vertel mij eerst eens, of er nog collega's van mij in huis zijn.

— Neen, die zijn een kwartier geleden weggegaan.

— Is mijnheer Calloway thuis?

— Neen, hij is met de politieagenten meegegaan.

— En zijn nicht? vervolgde Raffles.

— Die is thuis, bromde de keukenmeid.

— Dien ons dan bij haar aan, zei Raffles, zeer verheugd over deze samenloop van omstandigheden.

De dienstbode slofte naar een huistelefoon, die aan de muur van de vestibule hing, en zei toen zij terug kwam:

— Miss Ellis zegt, dat zij er eigenlijk helemaal geen zin in heeft om u te woord te staan; er zijn al een stuk of twaalf

agenten geweest. Zij zegt dat gij ook bescijst de laatste zult zijn? Ga die trap daar maar op; ik heb vandaag al genoeg van mijn oude benen geveerd. Het is de tweede deur rechts.

Raffles knikte de oude brommige meid vriendelijk toe en ging snel de trap op, op de helen gevolgd door de gewaande detective.

Toen zij binnentraden zat Alice Ellis ongeveer op dezelfde plek, waar de beide vrienden haar ongeveer anderhalf uur geleden hadden verlaten.

Zij was met een handwerkje bezig, en haar benig gezicht stond strak.

Zij keek nauwelijks op toen de beide politieagenten binnen traden en zei:

— Ik zal u eens wat zeggen, heren. Ik geloof dat mijn oom Calloway liever nog eens de geldsom zou verliezen, die hem vannacht is ontstolen, dan dat hij de drukte, welke de politie hem veroorzaakt, nogmaals zou moeten beleven.

Raffles maakte een verontschuldigend gebaar en zei:

— Men zegt dat Raffles niet vreemd is aan deze inbraak, miss, en dan is het niet te verwonderen dat het onderzoek wat lang duurt. Wij beloven u echter dat wij het zo kort mogelijk zullen maken.

— Dat hoop ik, zei de vrouw op droge toon. Zeg mij wat gij weten wilt.

Raffles haalde een notitieboekje te voorschijn om de antwoorden, die hij op zijn vragen kreeg, te noteren.

— Gij slaapt hier immers in huis? vroeg hij.

— Ja, mijn kamer bevindt zich hiernaast, vlak tegenover het kantoor, waarvan het door de gang gescheiden is.

Raffles keek enigszins verbaasd op.

— Hoe is het dan mogelijk dat gij niets gehoord hebt, van de achtereenvolgende van de inbrekers door uw oom?

— O, dat heeft een heel eenvoudige reden, antwoordde Alice Ellis onverschillig. Ik was namelijk gister nacht hier niet in huis.

Bijna was het potlood aan de handen van Raffles ontvallen.

Het duurde een paar seconden, voordat zijn stem weer genoeg vastheid had en hij op zakelijke toon kon vervolgen:

— Gij waart dus niet thuis? De gehele nacht niet?

— De hele nacht niet.

— Hoe laat zijt gij de volgende dag thuis gekomen?

— Omstreeks tien uur. Mijnheer Calloway vertelde mij toen wat er gebeurd was.

— Is het onbescheiden als ik vraag, waar gij de nacht hebt doorgebracht?

— Eigenlijk wel, antwoordde de jonge vrouw bits, want wat kan ik er mee te maken hebben? Maar ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken; ik heb gisteren een bezoek gebracht aan een oude schoolkameraad van mij, die te Hull woont. Wilt gij soms haar naam weten? voegde zij er spottend aan toe.

— O, neen, miss, dat is niet nodig, antwoordde Raffles haastig, terwijl zijn vingers trilden, waarmede hij het antwoord opschreef.

— Natuurlijk wist mijnheer Calloway van het bezoek af? vroeg nu Charles Brand.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde de huishoudster op koele toon. Ik verzeker u dat hij mij niet zou laten gaan als ik geen zeer grondige reden opgaf. Hij kent mijn vriendin trouwens persoonlijk.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd.

De gedachten verdrongen elkander zo snel, dat het hem onmogelijk was ze te volgen.

Hij stelde zichzelf tien vragen op éénmaal, welke hij onmogelijk kon beantwoorden.

Raffles poogde te glimlachen, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde:

— Gij wilt ons misschien wel toestaan even het kantoor en de belendende vertrekken te bezichtigen?

Alice Ellis haalde de schouders op.

— Als gij dat nodig acht, zel zij onverschillig, kunt gij uw gang gaan, maar die kamers zijn al zo dikwijls bekeken.

— Toch zou ik het ook graag willen doen, miss, antwoordde Raffles haastig. Wellicht merken wij iets op, dat aan onze collega's ontgaan is.

De jonge vrouw stond langzaam op en ging de twee gewaande politieagenten voor naar het kantoor, waar de inbraak had plaats gehad.

Raffles deed alsof hij een en ander in zijn notitieboekje opschreef en kwam toen als ongemerkt in de nabijheid van het gordijn.

— Sluit dit gordijn een vertrek af? vroeg hij.

Zonder te antwoorden trok Alice Ellis aan het koord, waardoor de portière terzijde schoof.

— Gij kunt binnengaan, maar er is niet veel te zien, heren. De inbrekers zijn zeker niet door een van de vensters binnen gekomen, want zoals gij ziet, zijn zij gesloten en dat waren zij vannacht ook, toen Calloway, gewapend met zijn revolver, hier een onderzoek instelde.

— Weet gij dat heel zeker? vroeg Raffles. Zou mijnheer Calloway er een eed op kunnen doen, dat deze vensters goed gesloten waren?

— Vraag het hem zelf, als gij mij niet gelooft, zei de jonge vrouw op scherpe toon.

Weer wisselden de beide mannen een snelle blik.

Langzaam keek Raffles het vertrek rond.

De kamer had maar één uitgang, en dat was de doorgang, afgesloten door de portière, waardoor zij waren binnengetreden.

Toen ging hij naar een der vensters, duwde de spanjolet omlaag en trok het open.

Het zag uit op een grote tuin.

Raffles bukte zich en onderzocht de muur.

Deze was volkomen glad en het zou onmogelijk zijn het raam van buiten af te bereiken, zonder gebruik te maken van een ladder.

De Grote Onbekende trok het hoofd naar binnen, en onderzocht de parketvloer.

Maar hoe hij ook zocht, er viel niet de minste gleuf, geen naad, geen bars in het fraaie eikenhout te vinden.

— Ligt deze vloer hier al lang? vroeg hij eindelijk, terwijl hij het hoofd ophief en de jonge huishoudster strak aankeek.

— Neen, nog niet lang, nog geen half jaar, antwoordde deze, blijkbaar verbaasd over deze vraag. Gij denkt toch niet, dat de inbrekers hier door een verborgen valluik zijn binnengekomen? voegde zij er spottend aan toe.

— Alles is mogelijk, miss, maar als deze vloer hier pas een half jaar ligt, dan kan hiervan natuurlijk geen sprake zijn.

Raffles richtte zich op en wendde zich nogmaals tot de jonge vrouw.

— Alle gegevens kunnen in deze zaak van belang zijn, miss, zo begon hij, wilt gij mij eens zeggen, of in deze kamer iets veranderd is sedert gisteren?

— Iets veranderd? Wat bedoelt gij? vroeg de huishoudster verbaasd.

— Wel, ik bedoel of er sedert gisteren misschien meubelen zijn verplaatst of weg gehaald.

Alice Ellis schudde het hoofd.

— Ik ben nu twaalf jaar hier in dit huis, zei zij, en in al die tijd heeft dit vertrek hoegenaamd geen verandering ondergaan. Er hebben nooit gordijnen gehangen; er heeft nooit een vloerkleed gelegen, en die tafel daarginds met die twee stoelen zijn de enige meubelen geweest, die hier ooit gestaan hebben.

Op deze woorden uitte Charles Brand een zo zonderling brommende klank, dat Alice Ellis verwonderd het hoofd naar hem omwendde.

Er viel echter aan de woorden van de jonge vrouw volstrekt niet te twifelen, dat zag Raffles die een uitstekend mensenkenner was, aan de gehele uitdrukking van haar gelaat.

Hij klapte zijn boekje dicht en liet het in zijn zak glijden.

— Ik dank u, miss, dat ge wel zo vriendelijk zijt geweest, mij te woord te staan, zei hij. Misschien kunnen uw mededelingen ons toch wel op weg helpen om de inbrekers te ontdekken.

— Ik hoop het, zei de jonge huishoudster op droge toon. Dan ben ik ook meteen van het gezeur af.

Zij verliet het geheimzinnige vertrek door Brand en Raffles gevolgd, die voor de huiskamer afscheid namen van de jonge vrouw.

Zij gingen de trap af en stonden in de vestibule, toen er gebeld werd en de brommerige dienstmeid voor de zoveelste maal kwam aanschommelen.

Een agent van politie stond op de stoep.

Even schrokken de beide vrienden, maar zij wisten dat hun vermomming uitstekend was en dat zij stellig niet herkend zouden worden.

De agent had trouwens nauwelijks zijn gewaande superieur in het oog gekregen, of hij bracht de traditionele groet.

— Ben je van deze sectie, agent? vroeg Raffles.

— Om u te dienen, sergeant, antwoordde de man.

— Wat kom je hier nu doen?

— Ik kom mijnheer Calloway zijn boeken terugbrengen, waaruit wij de nummers van de gestolen effecten hebben overgeschreven.

— Heb je vannacht dienst gedaan?

— Jawel, chef. Ik was de eerste die door mijnheer Calloway werd binnegeroepen, zei hij niet zonder trots. Ik had juist om twee uur mijn kameraad van deze wijk afgelost.

— Tot hoe lang ben je hier in dit huis gebleven?

— Tot zeven uur 's morgens sergeant.

— Waar ben je toen al die tijd geweest?

— In het kantoor, sergeant.

— Heb je daar al die tijd niemand iets zien weg dragen?

De man zette grote ogen op.

— Niemand heeft een voet in het kantoor gezet, behalve mijnheer Calloway zelf, en een paar detectives, van mijn sectie, sergeant.

Raffles bromde iets onverstaanbaars.

— Om half zeven ben je zeker door een andere agent afgelost?

— Jawel, chef. Hij staat hier op de stoep op mij te wachten. Wilt gij hem soms spreken?

De agent deed de straatdeur open en wenkte.

— Je hebt je kameraad in het kantoor afgelost? vroeg Raffles toen de geroepen agent binnenkwam.

— Jawel sergeant.

— Hoe laat ben je weggegaan?

- Omstreeks half vier, sergeant.
- Heb je het kantoor al die tijd niet verlaten?
- Geen seconde.
- Niets zien weghalen of wegbrengen.

De agent keek Raffles met open mond aan.

— Ik heb al die tijd helemaal alleen gezeten, sergeant, alleen. Miss Dorrit Evans van het C.I.D. is even komen kijken, vergezeld van superintendent Sullivan.

HOOFDSTUK IV

DE VERDWENEN KLOK ?

De armen van Raffles vielen slap langs zijn lichaam neer en Brand staarde de agent wezenloos aan.

— En toch moet en zal ik er achter komen, bromde Raffles in zich zelf.

Hij knikte de mannen kort toe en zei tot Charles Brand:

— Wij hebben hier voorlopig niets meer te doen, ga maar mee.

Daarop verlieten beiden het huis.

Raffles liep langzaam en met gebogen hoofd voort.

Toen zei hij langzaam op half luide toon:

— Wij hebben die klok en die vrouw gezien, dat staat vast, noch de een, noch de ander is meer te ontdekken. Dat is even zeker. En daar wij hier maar liever niet aan iets bovennatuurlijks willen geloven, moeten wij wel tot de conclusie komen...

— Dat wij het slachtoffer van een gezichtsbedrog zijn geweest, vulde Brand de zin aan.

Raffles greep zijn vriend bij de arm.

— Een gezichtsbedrog, zeg je... een gezichtsbedrog... Dat had ik eigenlijk in het geheel niet willen zeggen, riep hij uit. Maar zonder dat je het misschien zelf vermoed, breng je mij daar op een gedachte... Wacht eens even...

Voor Brand goed beseftte wat Raffles van plan was, was deze de straat overgestoken, en had op het tegenoverliggende trottoir post gevat.

En nu zag Brand hoe zijn vriend met de grootste aandacht de gevel van het huis van Calloway bestudeerde.

Zo bleef hij wel een paar minuten staan, en toen hij terug kwam, zag

Brand aan de flikkering zijner ogen aanstonds, dat Raffles een spoor ontdekt had.

De Grote Onbekende nam hem onder de arm en trok hem mee zonder een woord te spreken.

Tot grote verbazing van Brand belde Raffles nogmaals aan aan de deur van het huis van de boekmaker.

— Maar Edward, riep hij uit, ga je weer naar binnen? Wij zijn pas goed en wel het huis uit.

Toen de deur werd opengemaakt, snelde Raffles, zonder zelfs notitie te nemen van de oude keukenmeid, de trap weer op, door de verbaasde Brand gevolgd.

Hij liep regelrecht het kantoor binnen, waar de agent van politie op Calloway zat te wachten, schoof de portière terzijde en trad het gehelmzinnige vertrek binnen.

Toen vroeg Raffles aan Brand met gesmoorde stem:

— Waar stond de klok?

— Daarginds, zei Brand, terwijl hij op de tegenovergestelde wand wees.

— Juist, en vindt je dat wel de aangewezen plek voor zo'n groot meubel? ging Raffles door.

Charles keek hem verbaasd aan.

— Neen, om de waarheid te zeggen, in het geheel niet, zei Brand. Als ik de plek van die klok had moeten kiezen, dan zou ik het ding zeker niet tussen dat raam en die muur hebben ingedrongen.

— Precies, zo denk ik er ook over, zei Raffles. De volgende vraag die ik je zou willen stellen is deze: je ziet dat deze kamer maar één uitgang heeft en

wel langs de portière. Waar zou die jonge blonde vrouw vandaan gekomen zijn?

— Ik weet het niet, riep Brand uit. De rechterwand is geheel kaal en daar kwam zij toch vandaan.

— Dan zal ik het je zeggen, Charles, zei Raffles, terwijl hij zijn stem liet dalen om niet door de agent gehoord te worden. Die jonge vrouw is in het geheel niet in deze kamer geweest.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit. En de klok dan?

— De klok was er evenmin.

— Maar ik heb haar toch met eigen ogen gezien, hield Brand vol.

— Ik ook, en toch heeft die klok nimmer in dit vertrek gestaan. Net zo min als de vrouw in het wit er geweest is.

— Dat gaat boven mijn begrip, mompelde Brand. Als zij niet in dit vertrek waren, waar waren zij dan?

Raffles wees glimlachend naar de gladde wand.

— Daar achter? zei hij bedaard.

— Daarachter? herhaalde Brand. Wij hebben dus dwars door de muur heen gekeken?

— Het is geen muur, Charles.

— Is het geen muur? Wat is het dan wel?

— Het is een buitengewoon grote deur. Een deur, die van de vloer tot de zoldering reikt en waarvan het scharnier zich waarschijnlijk op enkele meters van het raam bevindt.

Brand vroeg aarzelend:

— Aannemende dat dat zo is, hoe hebben wij dan, terwijl wij achter die portière stonden, in het vertrek hiernaast kunnen zien?

— Omdat de andere kant van deze deur zeer waarschijnlijk met een even grote spiegel bekleed is. Misschien zouden wij het gezichtsbedrog ontdekt hebben als het dag was geweest, maar in de halve duisternis hebben wij niet kunnen zien, waar die spiegel eindigde. Het toeval heeft gewild, dat de spiegeldeur juist een hoek van vijf en veertig graden maakte met de muur, het spreekt dus vanzelf dat wij de klok op een geheel andere plek gezien hebben, dan waar zij inderdaad stond, dat wil zeggen in het vertrek hiernaast.

— Het vertrek hiernaast? herhaalde Brand onnozel. Hoe kan dat? Die muur grenst toch aan de muur van het huis hiernaast?

— Nu zeker, maar vroeger vormde het huis hiernaast en dit van Calloway slechts één enkel pand, dat heb ik duidelijk gezien, toen ik aan de overzijde van de straat stond. De gevellijn loopt door, en de gehele bouwvordende wijst erop dat de twee huizen vroeger één zijn geweest.

Brand schudde het hoofd. Hij begreep wel, dat hij aan de woorden van zijn vriend niet behoefde te twijfelen, maar de samenhang van het geheel was hem nog verre van duidelijk.

— Maar die jonge vrouw met het blonde haar? vroeg hij.

Raffles haalde de schouders op.

— Over haar zou ik je nog weinig kunnen zeggen, geloof ik. Maar ik meen wel te kunnen verklaren, dat wij hier eenvoudig met een slaapwandelaarster te doen hebben gehad.

Raffles trad op de kale zijmuur toe, en begon de wand met de grootste aandacht te onderzoeken.

Na een poos wendde hij zich om en zei opgewekt:

— Ik heb geloof ik, goed geredeneerd, amice, er bevindt zich een zeer dunne naad in het behang, die blijkbaar niets anders is dan het verborgen scharnier van de deur.

— En wat voerde het meisje bij die klok uit? vroeg Brand.

— Daar is moeilijk op te antwoorden, zei Raffles, ten eerste weten wij niet waar dat meisje is, maar als wij haar konden ondervragen, dan zou je gauw merken, dat men een slaapwandelaarster niet kan laten zeggen, waarom zij hier of daar was, en wat zij daar uitvoerde. Het zou niet te verwonderen zijn, als zij volstrekt niets wist van haar nachtelijke escapades. Wij zullen het te weten zien te komen. Kom ga mede.

Zij verlieten het vertrek, staken het kantoor over, zonder acht te slaan op de agent, liepen de trap af, openden de buitendeur en stonden op straat.

Het was juist bijtijds, want in de ver-

te zagen zij Calloway komen aanwandelen.

De beide vrienden maakten dat zij wegwamen en verdwenen om een hoek van de straat.

Zodra zij konden veronderstellen dat Calloway zijn huis was binnengegaan, keerden zij op hun schreden terug.

Voor het huis, naast dat van Calloway bleven zij staan.

Raffles wierp een blik op de koperen naamplaat. Herbert Burnham, las hij.

En daaronder stond met kleinere letters: Antiquiteiten.

Raffles noteerde de naam en het adres in zijn notitieboekje en riep daarna een taxi aan, die hen tot dicht bij het huis bracht.

De beide vrienden stapten uit en legden de rest van de weg te voet af.

Raffles was in diepe gedachten verzonden.

Zodra zij in de bibliotheek zaten na hun vermomming te hebben afgelegd, mompelde Raffles:

— Het is zeer toevallig...

— Wat is toevallig? vroeg Brand.

— Wel, dat Calloway waarschijnlijk reeds geruime tijd zoekt naar een klok die misschien jarenlang in het huis vlak naast het zijne staat.

— Zou die klok dan van zulk een grote waarde zijn?

— De klok zelve niet, maar hoogstwaarschijnlijk de inhoud wel.

— Hoe zo?

— Omdat het in vroeger eeuwen een tamelijk algemeen verspreid gebruik was, om iets kostbaars in een oud meubelstuk weg te bergen, vooral in tijden van algemene beroering. Het is zelfs gebeurd, dat men daartoe opzettelijk een of ander meubelstuk liet vervaardigen door een bekwaam schrijnwerker.

— De kast zou dus een of andere kostbaarheid bevatten, meen je? vroeg Brand.

— Dat zou mij niets verwonderen, antwoordde Raffles.

Hij stak de hand in de zak en haalde er het geheime document uit, vouwde het open en bestudeerde enige tijd aandachtig de inhoud.

Na een poos hief hij het hoofd met

een ruk op en zei:

— Ik lees hier een naam, waarvan enige letters zijn uitgewist, maar die zonder enige twijfel Calloway moet luiden. En voorts is er sprake van een grote som geld, welke ten tijde van Jacobus de He in de kast moet verborgen zijn.

Hij bestudeerde het document opnieuw en riep uit:

— Wacht het volgende kan ik nu zeer duidelijk ontcijferen:

«Ik, Reginald Calloway, heb op de 10 april van het jaar 1682 een aanzienlijk bedrag aan goud en juwelen gedeponeerd in een klok...» en dan komen er enige regels, die niet te ontcijferen zijn.

Raffles stond op en ging naar de boekenkast, waaruit hij een dik boekdeel nam.

— Als ik mij niet vergis, zei hij, heb ik de naam Calloway wel eens ontmoet in oude geschiedenisboeken. Wij zullen eens zien.

Hij sloeg het boek open en zocht enige tijd.

— Daar heb ik het al, riep hij uit: «Percy Calloway wordt het eerst genoemd in de kronieken van 't jaar 1400 burgemeester van de stad Northampton.»

Raffles zocht nog even door en klapte het boek toe met een teleurgesteld gezicht.

— Het gaat niet verder dan tot in het begin van de achttiende eeuw, zei hij.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij stond op en zei:

— Kom, Charles, wij gaan naar het register van de burgerlijke stand.

Charles begreep er volstrekt niets van, maar haastte zich jas en hoed te halen.

Even later bevonden de beide mannen zich op weg naar het stadhuis van de City.

Lord William Aberdeen kende daar enige hoofdbeamten en het kostte hem weinig moeite in de archiefkamer te worden toegelaten.

Een der jongere klerken stond hem te woord.

— Gij zoudt mij een groot genoegen kunnen doen, mijnheer, als gij voor mij eens in het register zoudt willen na slaan, wat er omtrent het geslacht Calloway te vinden is.

De klerk boog, verwijderde zich, en kwam even later terug met een lijvig boek, dat hij op een zware eikenhouten tafel legde en dat hij begon door te bladeren.

Na enige tijd hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hoever wilt gij dat ik terugga? Het register loopt tot omstreeks zeventienhonderd twintig.

— Dat is voldoende, riep Raffles uit, terwijl hij naderbij kwam.

De klerk wees naar een paragraaf en Raffles las:

« Het geslacht der Calloway's is daarom merkwaardig, omdat er lange jaren slechts één zoon is geweest, om het voor uitsterven te behoeden. Pas in 1830 kreeg een der nakomelingen van het geslacht twee zoons.

— Hoe heetten die? vroeg Raffles.

— Percy en Reginald.

— Ga eens door, als ik u verzoeken mag.

— Percy Calloway huwde, evenals zijn broeder Reginald. De eerste kreeg in het jaar 1865 een zoon, de tweede een jaar later.

— Hoe heette die zoon?

— George, antwoordde de klerk.

Raffles kon een gebaar van voldoening niet weerhouden.

— George Calloway is immers de bookmaker die in de Victoriastreet woont, is het zo? vroeg hij.

— Dezelfde, mylord.

— Dank u, mijnheer, zei Raffles. Wees nu zo goed, mij nog even zelf een blik in het register te laten slaan.

De klerk schoof een stoel bij zodat Raffles het register kon inzien. Deze maakte nu een aantekening en klapte het zware boek tenslotte dicht.

Nadat zij de klerk bedankt hadden, verlieten zij het gebouw.

— Wel, Edward, denk je iets gevonden te hebben? vroeg Brand zodra zij weer op straat waren.

— Niet veel, maar toch iets, zei Raffles glimlachend. Uit mijn geschiedenisboek thuis en uit het register maak ik op, dat onze bookmaker in geen geval de zoon is van de man, aan wie de veronderstelde kostbaarheden toebehoorden en deze in de klok verborg.

— Zou Calloway dat weten en daarom zo hartstochtelijk naar die klok zoeken? riep Brand uit.

— Dat denk ik, antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK V

DE SLAAPWANDELAARSTER

Het was een uur later op dezelfde dag.

Raffles en Brand hadden zich voortreffelijk vermomd en zich gestoken in kleren, die meestal gedragen worden door Amerikaanse toeristen, die voor hun plezier een rondreis door Europa maken.

Ook Henderson was door een kort grijs baardje onkenbaar gemaakt.

In een fraaie auto van het laatste model, reden zij naar het huis van de handelaar in antiquiteiten, Herbert Burnham.

Op hun ballen werd de deur geopend

door een deftige bediende, die hen plaats liet nemen op een oude eikenhouten bank in de vestibule, waar een groot aantal zeer oude meubelen stond, terwijl de muren behangen waren met prachtige wapens uit alle landen en alle tijdvakken.

— Your boss at home? vroeg Raffles met een sterk Amerikaans accent.

— No, sir, antwoordde de bediende.

— Dat spijt mij, hernam de gewaande Amerikaan teleurgesteld. Ik heb weinig tijd, ziet gij. Ik wil zien of ik mijn verzameling oude meubelen hier kan aan-

vullen en men heeft mij dit adres aanbevolen.

De bediende krabde zich achter de oren.

Blijkbaar vond hij het jammer voor zijn meester, dat door diens afwezigheid geen zaken konden worden gedaan.

Ineens scheen hem iets in te vallen en hij zei:

— Misschien kan juffrouw Blound u wel te woord staan.

— Wie is Miss Blound? vroeg Raffles.

— De secretaresse, mijnheer, antwoordde de bediende zij heeft veel verstand van oudheden en vervangt mijn meester wel eens meer als hij afwezig is.

Raffles en Brand hadden een snelle blik gewisseld, en de eerste knikte toestemmend.

De bediende ging hen voor, zij bestegen een brede trap en kwamen zo in een gang, waarvan de wanden met schilderijen van oude meesters versierd waren.

De bediende klopte op een deur, en de twee gewaande Amerikanen traden binnen.

Zij bevonden zich in een fraai, met antiquiteiten gevuld vertrek, waar dicht bij het raam een jong meisje zat, verdiept in de lezing van een boek.

Zij stond op om de bezoekers tegemoet te gaan, en Brand kon slechts met moeite een kreet van verrassing onderdrukken.

Er viel niet aan te twifelen, Miss Blound was de jonge blonde vrouw, wier verschijning hen de vorige nacht zo geïntrigeerd had.

Het was hetzelfde fijne profiel, dezelfde slanke gestalte, hetzelfde prachtige goudblonde haar, dat thans in dikke wrongen was opgestoken.

Raffles, die haar eveneens onmiddellijk herkend had, maakte een correcte buiging en zei:

— Beg your pardon, Miss, dat wij u komen storen. Wij hebben weinig tijd en vertrekken dezer dagen weer naar Amerika.

Ik heb een verzameling oude meubels en wapens, en wens mijn collectie hier aan te vullen.

— Yes, sir, I understand, zei de jon-

ge dame, als u mij wilt volgen, zal ik u onze collectie tonen.

— Zijt gij hier al lang in huis als ik vragen mag? vroeg Raffles, terwijl hij het jonge meisje vol belangstelling aankeek.

Miss Blound antwoordde met een nauw merkbare zucht:

— Sedert een paar jaren, mijnheer, ben ik hier als secretaresse van mijnheer Burnham werkzaam, maar ik was toen al goed op de hoogte met het vak.

Het meisje had een edel, fijn getekend gelaat, en kon nauwelijks twintig jaar zijn. Het verbaasde hem, hoe zij, zo jong nog, reeds zo goed op de hoogte scheen te zijn met alles wat met dit vak samenhangt.

Plotseling viel zijn blik op een gouden zegelring aan een der vingers van de kleine hand, welke Miss Blound op het tafelkleed had gelegd.

Er waren twee letters in gegraveerd, die duidelijk zichtbaar waren, een H en een C tot een monogram dooreen gevlochten.

— Beg Your pardon, miss, zei Raffles nogmaals, als ik een persoonlijke opmerking mag maken, zou ik willen zeggen dat gij sprekend lijkt op een kennis van mij, dat wil zeggen op iemand, die ik bij de wedrennen te Ascot heb leren kennen. Hij woont hiernaast. Calloway is zijn naam.

Deze woorden hadden een zonderlinge uitwerking op het jonge meisje.

Zij werd eerst vuurrood, toen doodsbleek, terwijl er een smartelijke trek op haar gelaat verscheen.

— Dat is niet zo verwonderlijk als gij denkt, mijnheer, zei zij zacht. Mr. George Calloway en ik zijn familie van elkander.

— En weet hij dat? vroeg Raffles hoe langer hoe meer verbaasd.

Het meisje schudde het hoofd.

— Hij weet nauwelijks van mijn bestaan af, mijnheer.

— Gij zult het zonderling vinden, Miss, dat twee mannen die u volmaakt vreemd zijn, deze vragen stellen, vervolgde Raffles op warme toon, maar ik geef u de verzekering dat wij slechts geleid worden door ons verlangen om een

verondersteld onrecht goed te maken.

— Van welk onrecht spreekt gij, mijnheer? vroeg zij verbaasd.

— Dat kan ik u pas oplossen, miss, als gij gehoor hebt gegeven aan mijn verzoek.

— En dat verzoek is?...

— Gij moet mij aanstonds de staande klok uit het Jacobustijdperk tonen, die in een der vertrekken van dit huis moet staan.

— Maar dan komt gij te laat, mijnheer, riep het jonge meisje uit, ten zeerste verwonderd over het optreden van de bezoekers.

— Te laat? riep Raffles verschrikt uit. Hoe zo?

— De klok is vanochtend aan een uwer landgenoten verkocht.

Raffles was diep teleurgesteld.

Door een toeval was hij op het spoor gekomen van een schat, die blijkbaar toebehoorde aan het jonge meisje voor hem, zonder dat zij daar zelf het flauwste vermoeden van had, en nu wilde het noodlot dat hij enige uren te laat kwam.

— Kent ge zijn naam? vroeg Raffles haastig.

— Yes sir, one moment.

Zij stond op en liep vlug naar een kast bij het raam, waaruit zij een klein register nam dat zij haastig begon door te bladeren.

— De koper van de klok heet Howard, en hij woont in de Wellingtonstreet te Boston.

Raffles sprong op.

— Dat klopt niet, riep hij uit. Er bestaat in Boston geen straat van die naam.

— Dat begrijp ik niet; hij heeft de klok contant betaald, mijnheer, riep het meisje uit. Met welk doel zou hij dan een verkeerde naam en adres hebben opgegeven?

Raffles antwoordde niet op deze vraag maar trad op het jonge meisje toe en vatte haar hand; zijn diepe stem had een warme klank toen hij zei:

— Wij zijn u volmaakt vreemd, Miss Blound en gij hebt niet de minste reden om ons te vertrouwen. En toch verzoek ik u dringend dit te doen en mij, om te beginnen te zeggen, waarom gij uw

naam veranderd hebt?

— Hoe weet gij dat? vroeg zij, terwijl zij verbleekte.

— Ik wist het niet, maar ik kon het raden. Het monogram in uw ring bracht mij tot deze veronderstelling.

— Het is waar, zei zij, maar ik heb mij niets te verwijten en daarom wil ik u zeggen, wat mij bewoog een andere naam aan te nemen: mijn familie is door onvoorziene omstandigheden verarmd en daarom heb ik mijn naam veranderd vast besloten als ik was afhankelijk te worden van verre bloedverwanten, die mij misschien genadebrood zouden hebben laten eten. Dat is alles.

— Gij weet dus niets van een geheim dat met de klok samenhangt?

— Niets. Ik weet zelfs niet waarvan gij spreekt.

— Ik wil u niet dwingen om mijn diensten aan te nemen, Miss Blound, zei Raffles maar geef mij de vrije hand, om een bandiet te achterhalen een man zonder hart, die het op uw fortuin heeft voorzien.

— Maar wat is er dan toch, mijnheer? riep het jonge meisje verwonderd uit.

— Dat is in een paar woorden mede te delen, Miss Blound; een uwer voorouders heeft een grote som geld, althans kostbaarheden, die een fortuin vertegenwoordigen in die klok verborgen, en later is die klok en dus ook de schat door de eigen broer van een zijner rechtstreekse afstammelingen gestolen. Hoe de klok echter in het bezit van mijnheer Burnham is gekomen, is mij een raadsel.

Heeft mijnheer Burnham u nooit verteld, hoe hij aan de klok kwam?

— Nooit. Ik heb er hem wel eens naar gevraagd, maar hij scheen het niet te weten of er over te willen spreken.

— Kent hij uw ware naam?

— Neen, gij zijt de enige aan wie ik die heb geopenbaard, en ik reken op uw bescheidenheid.

— Dat moogt gij, Miss Blound zei Raffles ernstig. Ik ben vast voornemens om licht in deze zaak te brengen.

Het jonge meisje keek Raffles nog even diep in de ogen en stak hem toen met een plotseling gebaar de hand toe.

— Daar hebt gij mijn hand, zei zij. Ik

wil u vertrouwen en geef u volle vrijheid alles te doen wat gij nodig acht, om mij in het bezit te stellen van een vermogen, dat volgens u, mij toekomt nog minder voor mij zelf dan...

Zij zweeg eensklaps en een donkere gloed bedekte haar gelaat.

Raffles glimlachte.

Hij had het reeds begrepen... de liefde was het hart van het jonge meisje binnengeslopen... en geld om te kunnen trouwen, zou dus zeer welkom zijn.

— Het doet er niet toe, voor wie het is, Miss Blound, zei hij opgewékt. De hoofdzaak is, dat ik niet wil dat men u besteelt. Ik ga u nu verlaten en aanstonds aan het werk in uw belang.

Toen zij op straat gekomen waren, had Brand moeite, Raffles bij te houden, die door een koortsachtige haast scheen te worden voortgejaagd.

Maar de jonge man kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg, juist toen Raffles een taxi wenkte:

— Je moet me toch eens zeggen, hoe je dat alles ontdekt hebt?

— Aanstonds, zei Raffles. Daar komt de auto.

Zij stapten in, nadat Raffles het adres had opgegeven, en zodra zij gezeten waren zei Raffles:

— Ik geloof, dat de zaak heel eenvoudig werd van het ogenblik af, toen ik ontdekte hoe de twee huizen vroeger één geheel hadden gevormd.

— En de open spiegeldeur? vroeg Brand.

— Wel, wat zou dat? Slaapwandelaars verrichten in hun wonderlijke toestand vaak dingen, waartoe zij des daags nooit in staat zouden zijn. Ik ben er van overtuigd, dat Miss Blound, of beter gezegd Calloway niet het minste besef heeft van het bestaan der deur. Zij heeft gisternacht eenvoudig gedrukt op een verborgen veer, zonder het zelf te weten.

— Maar dan is de deur open blijven staan.

— Dat is heel waarschijnlijk.

— Maar dan zou Calloway het gezien moeten hebben.

— Dat acht ik zo goed als zeker. An-

ders zou de kast niet weg zijn.

— Dus je denkt?...

— Dat de zogenaamde rijke Amerikaan uit Boston en de boekmaker een en dezelfde persoon zijn.

— Zou dat werkelijk waar zijn?

— Ja, hij is een handig sinjeur. Hij heeft natuurlijk aanstonds de klok door de geopende deur gezien en het begerde voorwerp, waarvan hij wel vaak een beschrijving zal hebben gezien of gelezen, dadelijk herkend. Het te stelen zou al heel onvoorzichtig zijn geweest, nog daarvan afgezien, dat hij de kolossale klok niet zou hebben kunnen vertillen. Hij heeft de geheime deur kalmjes weer dicht geduwd en zich van de domme gehouden, om de volgende dag zo spoedig mogelijk de klok te kopen.

— Maar dan zal hij nu het geld er al hebben uitgehaald, riep Brand uit.

— Dat weet ik zo zeker niet. Ik denk eerder dat hij er mede op de loop is gegaan om het ding op zijn gemak te onderzoeken. Dat kon hij thuis niet doen, omdat men het geheim van de deur wel eens zou kunnen ontdekken. Hij weet natuurlijk niet, dat die deur door iemand is geopend, die niet wist wat zij deed.

— Misschien is hij er wel mee naar Amerika, riep Brand eensklaps uit.

— Hoe kom je daar bij? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel nu schiet mij te binnen, dat ik een paar dagen geleden gelezen heb, dat Calloway naar New York moest, om voor rekening van een der grootste rentalbezitters twee kostbare renpaarden te kopen. Daar zit een hoog commissie-loon voor hem aan, zoiets van vijfhonderd pond sterling, dus dat zal hij zich niet willen laten ontgaan.

— Alle duivels, riep Raffles verschrikt uit. Dat zou een lelijke streep door onze rekening kunnen zijn.

Op dat ogenblik stopte de auto en Raffles en Brand stapten uit.

De chauffeur werd betaald en het tweetal ging door de kleine poort de tuin in.

Zonder zich de tijd te gunnen zich te verkleden, begaf Raffles, gevolgd door Brand zich naar de bibliotheek, en nam het telefoontoestel ter hand.

— Met Scotland Yard, hoorde Brand hem zeggen.

Brand kwam nieuwsgierig naderbij en zag dat Raffles de wijsvinger van de linkerhand bij het telefoonnummer hield, dat met het kantoor van de White Star Line in verbinding stond.

— Gij zoudt mij een genoegen doen, zo vervolgde Raffles door de telefoon, als gij mij wilde zeggen, of er nog gisteren een overtocht naar New York of naar Boston is besproken.

Na een ogenblik van stilte, zei Raffles weer in het toestel:

— Twee personen, zegt gij? Een dame en een heer, zegt gij? Opvallend groot en corpulent, zegt gij?

Er vertoonde zich een trek van teleurstelling en verwondering op het gezicht van de Grote Onbekende.

— Dat is sterk, mompelde hij in zich zelf.

Toen vervolgde hij luid:

— Er is ons veel aan gelegen te weten welke bagage die reiziger aan boord heeft laten brengen. Kunt gij mij daaromtrent inlichten?

Weer volgde een korte poos stilte en toen hoorde Brand hoe Raffles uitriep:

— Ja, ja, dat moet het zijn. Een

zware langwerpige kist...

Hij luisterde nog enige ogenblikken en zei:

— Dank u voor uw inlichtingen. Wees zo goed de passagier in kwestie onkundig te laten van dit gesprek.

Hij was op het punt om het toestel op te hangen, toen hij zich bedacht en vroeg:

— Nog één vraag: bevindt zich misschien een zekere M. Calloway onder de reizigers die gij hebt ingeschreven?

Hij wachtte nog even, hing het toestel op en wendde zich met een mistroostig gezicht tot Brand die ongeduldig had geluisterd.

— Het is niet plezierig om het te erkennen, amice, riep Raffles uit, maar het is nu eenmaal niet anders. Ik heb mij vergist. De klok is wel degelijk verkocht aan een Amerikaan, de man heet wel degelijk Howard, en hij is twee uur geleden, met de klok als bagage naar Amerika vertrokken, aan boord van de Mauritania.

— En Calloway? vroeg Brand.

— Calloway is met dezelfde boot naar New York vertrokken, maar uitsluitend met het doel om daar paarden te gaan kopen. Hij weet blijkbaar van de klok niets af.

HOOFDSTUK VI

DE JACHT OP DE KLOK

Charles Brand trok een teleurgesteld gezicht en zei:

— Dat is al een heel ongelukkige samenloop van omstandigheden.

— Waarom? vroeg Raffles.

— Vraag je dat nog? Wel, wij zijn nu de klok toch voor goed kwijt.

Raffles keek zijn vriend verwonderd aan.

— Waarom? vraag ik nogmaals.

— Omdat je zoëven zelf zei, dat de «Mauritania» reeds twee uren geleden vertrokken is.

— Welnu, wat zou dat?

— Wat dat zou? Zie jij kans het schip in te halen?

Raffles kruiste als enig antwoord de armen over de borst en keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

— Maar Charles waar zijn je hersens?

Is het dan reeds zolang geleden dat wij met onze duikboot een der snelste Amerikaanse torpedojagers hebben ingehaald?

— Waarachtig, zei hij. Ik vergat dat « De duivel der Zee » gemakkelijk tachtig kilometer per uur loopt; maar wij mogen niet vergeten, dat de « Mauritania » tot de snelste boten der White Star-Line behoort, en midden in de oceaan ook niet ver van de zeventig kilometer loopt.

— Nu, dat is juist voldoende, zei Raffles kalm. Als wij berekenen dat het schip ons, op het ogenblik dat wij zelf van wal kunnen steken, driehonderd kilometer voor is, en wij halen per uur omstreeks tien kilometer in, dan hebben wij omstreeks dertig uren nodig om het schip te achterhalen, laat ons zeggen, anderhalve dag.

Charles knikte toestemmend met het hoofd.

— Zo is het, riep hij uit. Vooropgesteld namelijk, dat de « Duivel der Zee » geen averij krijgt en onafgebroken met diezelfde snelheid blijft doorvaren.

— Mijn duikboot zal geen averij krijgen en zal met dezelfde snelheid blijven doorvaren, merkte Raffles kalm op.

— Ben je zo zeker van je eigen uitvinding?

— Absoluut. Je hebt je trouwens zelf van de uitstekende hoedanigheden van mijn boot bij herhaling kunnen overtuigen.

— Waar ligt de Duivel der Zee op het ogenblik? vroeg Brand.

— In een verborgen kreek van een klein Kanaaleiland.

— Wanneer kunnen wij daar zijn?

— Als wij ons een beetje haasten, over twee uren.

— Dus we gaan jacht op de « Mauritania » maken?

— Dat wil zeggen, op de klok. Waar denk je dat het ding zich nu bevindt, Charles?

— Zeg het mij maar, want zo'n boot is zo groot.

— Onze vriend de Amerikaan, die blijkbaar een hartstochtelijk verzame-

laar is, heeft de klok in zijn hut laten brengen, zoals de directie van de White Star-Line mij mededeelde en daar pronkt ze nu in alle glorie.

— En zie je nu werkelijk kans die klok, die bijna twee meter groot is, uit de hut van die Amerikaan weg te halen, en op onze duikboot over te laden?

Raffles begon te lachen.

— Maar Charles, denk je, dat ik op mijn achterhoofd ben gevallen? Daar zou ik heus geen kans toe zien. Neen, ik zal eenvoudig vragen, of onze vriend, mij de klok wil verkopen.

— Dat doet hij vast niet.

— Dan zijn er wel middelen om hem te dwingen, zei Raffles kalm. Maar kom het is nu tijd om de handen uit de mouwen te steken, wij mogen geen minuut verloren laten gaan.

Raffles trad op de huistelefoon toe en belde Henderson op.

— Wij hebben immers een onzer snelste motorboten in de haven liggen, James? vroeg hij. Mooi zo, ga er aanstonds met de snelste auto heen en maak haar in orde, wij moeten ons over een kwartier kunnen inschepen. Is de voorraad duurzaamde levensmiddelen aan boord van de « Duivel der Zee » aangevuld? Voor veertien dagen voorraad, zeg je? Dat is ruimschoots voldoende. Ja, wij gaan naar het Kanaaleiland.

Hij hing het toestel weer aan de haak en zei tot Brand:

— Kom, amice, laten wij ons aanstonds reiswaardig maken.

De beide vrienden gingen naar hun respectieve slaapkamers ontdeden zich van hun vermomming, en sloten die weg in een van de geheime wandvakken, waarna zij haastig hun valiezen begonnen te pakken.

Binnen een kwartier waren zij kent en klaar.

Zij voorzagen zich van enige valse pruiken, baarden en knevels en ander vermomningsmateriaal, staken hun wapens bij zich, overtuigden zich, dat zij niets vergeten hadden en verlieten het huis, nadat Raffles aan Gaston de nodige instructies had gegeven.

Met het zware valies op hun schouder gingen de beide mannen smal door

het park naar de garage.

Nadat Brand beide deuren had open gedaan, maakte Raffles zelf de snelle Bentley startklaar.

De koffers werden in de bagageruimte geladen en Raffles nam achter 't stuurwiel plaats.

Brand ging naast zijn vriend zitten, en in snelle vaart ging het door de straten van Londen.

Binnen enkele minuten hadden zij de Theemskade bereikt, waar zij in de verte Henderson reeds zagen staan bij een klein boothuis, dicht bij een der bruggen.

De chauffeur kwam aanstonds toelopen, en zei op zachte toon:

— Alles is in orde, mylord; aan boord van de «Zeearend» bevindt zich ook nog een voorraad levensmiddelen voor om-trent een week, die wij gemakkelijk kunnen overladen.

— Goed James, zei Raffles. Breng nu de valiezen aan boord en zet daarna de auto in de garage van Berling. Hij weet er van.

De chauffeur nam de beide valiezen met groot gemak op zijn geweldige schouders en droeg ze zonder enige inspanning weg.

Nadat Henderson de beide valiezen in een vrij grote, rank gebouwde motorboot had gedragen, kwam hij terug, om achter het stuurwiel van de auto plaats te nemen, waarmee Brand en Raffles naar de aanlegplaats van de «Zeearend» waren gereden.

Terwijl de twee vrienden langzaam naar de boot wandelden, reed Henderson de auto naar een naburige garage, en was binnen tien minuten terug.

Ook hij scheepte zich nu in en ging dicht bij de motor zitten, om een oogje op de machine te kunnen houden.

Raffles ging achter het roer zitten en Brand stiet de boot met een bootshaak van de wal.

Spoedig stevende zij in volle vaart de Theems af.

Het bootje liep zo snel, dat het zelfs de snelst varende politieboden met het grootste gemak achter zich liet.

Binnen een uur was de Theemsmonding bereikt en voer de «Zeearend» het Kanaal in.

Hier werd de snelheid nog verhoogd en geen drie kwartier later voer de motorboot de kreek binnen van een klein, schaars bewoond eiland aan de zuidkust van Engeland.

Brand wierp een blik om zich heen.

— Ik zie niets van een duikboot, riep hij.

— Geen wonder, zei Raffles glimlachend, en dat is maar goed ook, want anderen hebben er niets mee te maken. Voor iemand, die het geheim niet kent, is het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk de ligplaats van de «Duivel der Zee» te vinden.

De plek waar de drie mannen aan wal stapten, nadat de boot het anker had laten vallen, werd door een hoge krijtrots verborgen voor het oog van alle zeevarenden, die zich op dat ogenblik aan de zuidzijde van het eiland mochten bevinden.

De kreek drong diep het land in en maakte ten slotte een scherpe bocht. Hier stonden de drie mannen voor de ingang van een rotshol, dat geheel met zeewater was gevuld.

— De «Duivel der Zee» ligt dus hier? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Maar hoe komen wij hier met de boot uit?

— Wij komen hier in het geheel niet door, hernam Raffles kalm.

— Wat zeg je daar?

— Het is zoals ik zeg. Het water van de kreek vult deze grot slechts voor een klein gedeelte. Het meeste water komt er in door een onderaardse tunnel, die van deze plek onder het eiland doorloopt en even voor de kreek in zee uitmondt.

— Is die tunnel zo breed, dat zij doorgang verleent aan de «Duivel der Zee?»

— Zij is op de smalste gedeelten vier meter in doorsnede, dat is dus ruimschoots voldoende.

Nu wendde Raffles zich tot Henderson en zei:

— Laten wij nu alles voor de inscheping gereed maken, James. Je weet, waar de duikboot ligt, niet waar?

— Ik zou de plek in het stikdonker kunnen vinden, mylord.

— Goed. Ga dan nu terug en breng

de « Zeearend » naar de kleine haven van het eiland. Zeg maar dat ik de boot binnen enkele dagen denk nodig te hebben en kom zo gauw mogelijk terug, want wij hebben haast.

Henderson verdween en Brand en Raffles ont deden zich van schoenen en sokken, sloegen hun broekspijpen om en waadden door het zeewater, dat hun tot even over de knie reikte, naar het begin van het smalle rotspad.

Dit pad, zo smal, dat het hoogstens plaats bood voor een niet al te dik persoon, die zich dan dicht tegen de wand moest drukken, bevond zich op ongeveer een halve meter boven de waterspiegel.

Raffles had zijn elektrische zaklantaarn ontstoken en die aan een knoop van zijn jas bevestigd.

Dit was wel nodig, want het daglicht dat van buiten in het rotshol doordrong, verminderde sterk in kracht, naarmate het tweetal verder ging.

Zij volgden het smalle pad ongeveer vijftig meter, tot Raffles bleef staan en Brand wenkte om hetzelfde te doen.

Daarop wees hij met uitgestrekte hand naar het donkere, geheel gladde water aan zijn voet.

— Zie je niets? vroeg hij.

Brand bukte zich voorover, op gevaar af in het water te tuimelen.

— Neen, ik zie niets, zei hij.

Raffles maakte zijn lantaarn los en hield deze zo dicht mogelijk boven de oppervlakte van het water.

— Nu dan? vroeg hij.

Brand ging op zijn hurken zitten, voor zeker de ruimte het hem toeliet en keek nog scherper toe.

— Ja, ik geloof, dat ik iets zie glinsteren, riep hij uit.

— Dat is de bovenkant van de koepel, zei Raffles.

— Ligt de duikboot hier dan op de bodem van de grot?

— Ja. Het is nu juist eb en daardoor kunnen wij ons gemakkelijk inschepen. Het water zal zelf nog enigszins dalen. Steek je lantaarn ook aan,

Charles, dan kunnen wij beter zien.

De jonge man liet zijn elektrische lantaarn ontgloeien en inderdaad werd nu de bovenkant van de koepel van de duikboot zichtbaar.

Raffles had deze wonderlijke boot ruim een jaar geleden met de hulp van Henderson gebouwd op het eiland aan de Noorse kust, waar hij ook zijn schatten bewaarde.

Verschillende fabrieken, voornamelijk in het buitenland, hadden de verschillende delen moeten leveren, waaruit hij de boot had samengesteld.

Reeds menigmaal had Brand kennis kunnen maken met de fabelachtige snelheid van deze boot en haar verdere eigenschappen, die haar onderscheidden van alle andere duikboten.

De koepel kwam nu heel langzaam iets verder boven water en men kon al duidelijk het glanzen van het metaal zien, dat er uitzag als gepolijst aluminium.

Na tien minuten was ook het lange, smalle dek boven water gerezen.

— Kom Charles, zei Raffles.

Hij ging op het smalle pad zitten en stak de voeten naar het stalen dek van de duikboot uit.

Brand volgde zijn voorbeeld.

Zij lieten een lantaarn achter om Henderson als baken te dienen.

Zodra zij op het dek stonden begonnen zij het luik los te maken van de koepel, waardoor zij in de boot moesten afdalen.

Dit werk was in enkele ogenblikken verricht en nu gingen zij langs de smalle, stalen ladder naar omlaag.

Dadelijk begon Raffles zijn rondgang door het wonderlijke vaartuig, en vond alles nog in de beste orde.

De accumulatoren, zijn eigen uitvinding, die schier onuitputtelijk en van grote kracht waren, hadden nog weinig van hun arbeidsvermogen ingeboet.

De levensmiddelen waren allen keurig in de provisiekast opeengestapeld.

Het hoogteroer en alle verdere beweegbare delen bevonden zich in uitstekende toestand.

Juist toen Raffles zich hiervan had overtuigd, klonken er voetstappen op het dek van de boot.

Het was Henderson, die teruggekeerd was.

— De boot ligt veilig in de kleine haven voor anker, mylord; rapporteerde hij.

— Goed, James, zei Raffles. Sluit het luik, want wij gaan aanstonds op weg.

Hij begaf zich naar de machinekamer en riep Henderson door de openstaande deur toe:

— Je kunt voor het middagmaal gaan zorgen, James. Mijnheer Brand en ik blijven voorlopig hier.

Henderson begaf zich naar de kleine, keurig ingerichte kombuis, die zich ongeveer in het midden van de duikboot bevond, ter rechter zijde van de gang, die in de lengte door het gehele schip heenliep, teneinde het middagmaal gereed te maken op zijn electrisch fornuisje.

Raffles drukte op een kleine koperen hefboom, die zich terzijde van de wand der machinekamer bevond.

Aanstonds liet zich een luid gonzend geluid horen. Raffles had de motor in beweging gebracht, die de pomp aandreef, waardoor het water uit de vergaarbakken werd gepompt.

Brand hield intussen het oog op de pellschaal van de dieptemeter gevestigd.

— Wij rijzen, zei hij.

Raffles, die keek naar de schaal, waarop hij kon aflezen, hoeveel water er nog in de vergaarbakken was, knikte zwijgend.

Toen haalde hij de hefboom weer naar zich toe, en het gonzen hield op.

— De bakken zijn leeg, zei Raffles. Drijven wij?

Brand keek met aandacht naar een kleine *linget*, gelijkend op die van een pendule, die aan de zoldering van de machinekamer was opgehangen en zag deze flauwtjes schommelen.

— Ja, er is beweging in de boot, riep hij uit.

— Prachtig, riep Raffles. Het is hier

juist de ondiepste plaats en aanstonds krijgen wij meer water onder ons.

De Grote Onbekende nam aan het roer plaats.

Ter hoogte van zijn gelaat bevond zich een zonderling toestel, dat er enigszins uitzag als een ingewikkelde stereoscoop.

Door middel van een stelsel van spiegels kon de stuurman, ook al voer hij dertig meter onder water, met behulp van een paar sterke lenzen voor in de boot, duidelijk alles waarnemen, wat er op de oppervlakte van het water voorviel.

Raffles greep een lange koperen stang, haalde deze over en dadelijk begon de machtige motor te brommen, die de beide schroeven in beweging bracht.

Langzaam gleed de boot voorwaarts, terwijl Raffles de blik onafgebroken op de spiegel voor zich gevestigd hield.

Hij leek zijn weg als het ware op de tast door de grot te zoeken.

Maar plotseling werd het helder licht.

Raffles had het krachtige zoeklicht in werking gesteld, dat het water op verre afstand verlichtte.

Tevergeefs echter keek Brand uit naar de ingang van de tunnel.

— Waar is de ingang van de tunnel? vroeg hij. Ik zie niets.

— Dat is geen wonder. De ingang bevindt zich onder water.

— Bij eb ook?

— Ook dan. Dat is juist het voordeel van mijn ontdekking.

— Dan moet de bodem van deze grot wel zeer ongelijk zijn.

— Dat is hij ook. De plek, waar zo even de « Duivel der Zee » gemeerd lag, is de hoogste van het gehele hol, en vormt als het ware de top van een kleine heuvel. Ik heb dit alles louter bij toeval ontdekt, en er aanstonds partij van getrokken.

Raffles zweeg en bepaalde nu zijn aandacht bij zijn instrumenten.

— Nu even je mond houden, amice, zei hij, want het is een lastig werkje, de ingang van de tunnel niet te missen.

Brand nam plaats op een lage tabouret en keek zwijgend toe.

Raffles draaide een klein, koper handwielje enige slagen om en aanstonds liet zich een borrelend geluid horen; het zeewater drong in de vergaarbakken en deed door zijn zwaarte de boot dalen.

Binnen enkele seconden was het dek onder water.

Het licht was veel minder sterk geworden, daar de lens zich nu onder water bevond, maar toch nog krachtig genoeg, om wel vijftig meter vooruit te kunnen zien.

Brand stond op en wierp een blik in de spiegel.

Hij zag nu een opening in de rotswand, die hem nauwelijks breed genoeg scheen om de duikboot doorgang te verlenen.

Toch stevende Raffles er onvervaard op af.

Een paar minuten later gleed de « Duivel der Zee » door de meesterhand geleid als een levend wezen, als een reusachtige vis de tunnel door.

Raffles moest hier met de uiterste behoedzaamheid en langzaam varen.

Maar langzamerhand verwijdde de onderaardse koker zich, en een kwartier later stevende de « Duivel der Zee » de vrije zee in.

HOOFDSTUK VII

AAN BOORD VAN DE « MAURITANIA »

De jacht op de klok was begonnen. Henderson kwam mededelen, dat het diner gereed was en nam nu zelf het stuurwiel ter hand.

— Luister eens goed, James, zei Raffles. Wij moeten tot iedere prijs binnen hoogstens twee dagen de « Mauritania » hebben ingehaald.

— Heel goed: dan zullen wij ze inhalen, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Goed. Je kunt boven water blijven varen, en aldus onze snelheid aanzienlijk verhogen, als je ziet, dat de weg veilig is. Maar zodra er een schip zo dicht bij komt, dat wij gevaar lopen door een kijker te worden gezien, dan duiken.

— Tot uw orders, mylord.

— En tenslotte tracht uit de boot te halen wat er in zit.

— Begrepen, mylord.

De beide vrienden begaven zich nu

naar de kombuis, waar een uitstekend maal stond opgediend, door de bekwame hand van Henderson bereid.

Nadat zij zich te goed hadden gedaan aan de vis, het vlees en de ingemaakte groenten, staken de beide vrienden een sigaret op en genoten van het heerlijk schouwspel, hetwelk de zee als steeds opleverde.

Nadat zij enige tijd gezweven hadden begon Brand:

— Nu weten wij eigenlijk nog altijd niet, hoe die antiquair in het bezit van de klok is gekomen.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij zullen het hem wel eens vragen als wij terugkomen, zei hij. De hoofdzaak is, dat wij dat staande horloge in handen krijgen.

— Zou de tegenwoordige eigenaar weten wat de klok bevat?

— Dat geloof ik haast niet. Hoe zou

de man dat ontdekt hebben? Miss Calloway wist het niet eens.

— Weet je wat mij daar zo juist in valt?

— Laat eens horen?

— Als Calloway zich aan boord van datzelfde schip bevindt, is het best mogelijk, dat hij de klok te zien krijgt.

Raffles wierp met een snel gebaar zijn sigaret weg en riep uit:

— Je hebt waarachtig gelijk. Die kerel is handig genoeg en wie weet wat hij voornemens is.

— Dat dacht ik ook. Het zou mij niets verwonderen als wij het aan boord van dat schip nog met hem aan de stok krijgen.

Raffles maakte een onverschillig gebaar.

— Nu, dan hoop ik de sterkste te zijn, zei hij.

— Maar heb je wel eens bedacht, Edward, dat het heel moeilijk zal zijn aan boord van dat schip rond te lopen zonder argwaan te wekken?

Raffles schudde het hoofd.

— Daar behoef je niet bang voor te zien. Weet je hoeveel personen de « Mauritania » aan boord heeft?

Brand schudde ontkennend het hoofd.

— Iets meer dan vier duizend, antwoordde Raffles.

— Excusez du peu, riep Brand uit. Zoveel?

— Op zijn minst. Daarvan zijn ongeveer acht honderd man equipage, matrozen, officieren, hofmeesters, machinisten, stokers, koks, stewards, en zo voort, om van de slaggers, de bakkers en de poeliers te zwijgen, en de rest bestaat uit passagiers, ongeveer vijftienhonderd tussendecks-passagiers, duizend van de toeristen-klasse en ongeveer zevenhonderd eerste klas passagiers. Je ziet, dat het een heel dorp is en ik geloof niet dat men ons onder die bevolking zo gauw zal ontdekken. Vergeet ook niet, dat heel wat reizigers gedurende de eerste dagen van de reis hun hut niet verlaten, vanwege zeeziekte, uitpakken van handbagage en zo.

Nadat de beide vrienden nog enige tijd hadden gepraat over de wonderen aan boord van de grote mailboten, begaven zij zich te rusten.

Van te voren was de dienst verdeeld.

Henderson zou tot vier uur aan het roer blijven staan, en dan zes uren rust nemen.

Hij zou worden afgelost door Brand, die dan reeds zes uren geslapen had, daar het nu tien uur was.

Vervolgens zou Raffles aan de beurt komen.

Brand en Henderson zouden op hun beurt het werk in de kombuis op zich nemen.

De nacht ging zonder enig ongeval voorbij.

De « Duivel der Zee » kon voortdurend aan de oppervlakte blijven, want het viel nu zeer gemakkelijk de schepen te ontgaan, waarvan zij de lichten in het oog kregen.

Ook de volgende dag verstreek, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De boot sneed met onverminderde vaart door de golven en Brand had volop gelegenheid de uitnemende eigenschappen van Raffles' uitvinding te bewonderen.

Maar de avond zou de grote verrassing brengen.

Het was ongeveer zeven uur en de zon neigde naar de kim.

Brand en Raffles bevonden zich op het smalle dek en moesten zich aan de koperen reling vasthouden, om zich in deze buitengewone vaart staande te houden.

Raffles zocht met zijn kijker de horizon af.

Plotseling slaakte hij een kreet.

— Daarginds, riep hij uit, terwijl hij de kijker aan Brand overhandigde.

Deze bracht de kijker voor het oog, en vroeg:

— Zou dat de « Mauritania » zijn?

— Ik twijfel er geen moment aan, antwoordde Raffles. Het aantal pijpen, de vorm daarvan, de lijn van het schip, op het water, kortom alles duidt erop,

dat wij op het punt staan het doel van onze tocht te bereiken en wel eerder, dan ik durfde hopen.

Hij nam het telefoontoestel ter hand, dat hem in verbinding bracht met Henderson achter zijn stuurtoestel en riep:

— Kun je de «Mauritania» in de spiegel zien, James? Neen? Maar wat praat ik ook, je hebt geen kijker. Het schip bevindt zich aan stuurboord, ongeveer zeven mijlen voor ons uit. Denk erom, dat wij het binnen een paar uren moeten hebben ingehaald. Je kunt nog een streek noordwaarts aanhouden.

Onmiddellijk veranderde de boot enigszins van koers, en liep nu lijnrecht op de «Mauritania» aan.

Zo lang het daglicht voldoende was bleven de beide vrienden het schip door hun kijker waarnemen.

Om acht uur, toen het bijna geheel donker geworden was, begaven de beide vrienden zich naar beneden en sloten het luik.

Een laatste blik op de «Mauritania» had hen overtuigd, dat zij aanzienlijk op de mailboot waren ingelopen.

Het schip straalde nu aan alle zijden licht uit en leverde een prachtig schouwspel op.

Henderson kon nu met het blote oog in de spiegel eveneens gemakkelijk het vaartuig waarnemen.

— Nu wordt het tijd, dat ik mij ga verkleden, amice, merkte Raffles lachend op.

— Je schijnt nogal vertrouwen in de onderneming te hebben? zei Brand.

— Het grootste vertrouwen.

— Nu, ik mag lijden dat alles goed gaat.

— Jij moet de wacht houden aan dek, aldus ging Raffles voort, en goed uitkijken. Je volgt met de duikboot. Ik zal de electrische lantaarn en een paar rode, gele en groene glasschijfjes meenemen, zodat ik je van de «Mauritania» af kan seinen. Blijf zoveel mogelijk aan de oppervlakte varen, want het is best mogelijk, dat ik overhaast van boord moet vluchten.

De duikboot was nu de «Mauritania» zo dicht genaderd, dat Raffles het ogenblik gekomen achtte om in actie te komen.

Hij begaf zich naar zijn hut en vermomde zich snel.

Hij trok een sportpak aan, waarin zich een groot aantal zakken bevonden, die met knopen werden afgesloten.

Na zijn masker, zijn revolver, een eind dun stevig touw en een paar handboeien bij zich te hebben gestoken, begaf hij zich weer aan dek.

De Mauritania was nu op nauwelijks een paar vademen afstand.

De «Duivel der Zee» voer zo diep, dat het dek slechts een paar centimeter boven de golven uitstak.

Hier en daar hing een lijn langs de romp van het grote schip en toen zij juist onder zo'n touw langs voeren greep Raffles het en klom toen met krachtige lenigheid omhoog.

Spoedig verbond hij zich op gelijke hoogte met de bovenste rij patrijspoorten, waarvan er een openstond.

Raffles wierp een blik naar binnen en overtuigde zich dat de hut leeg was. Als een aal liet hij zich naar binnen glijden.

Hij doorliep snel de tamelijk grote hut en opende de deur, die gelukkig niet op slot was.

Hij wierp een blik in de gang en zag, dat hij geheel verlaten was.

Hij sloot de deur af en draaide het electrische licht op.

Hij bevond zich in een gewone passagiershut, die blijkbaar niet bezet was, er was tenminste nergens een koffer te zien, noch enig kledingstuk.

— Ik tref het bromde Raffles in zichzelf. Deze hut is uitstekend geschikt om mijn terugtocht te dekken, het touw, de patrijspoort, het is alles als geknipt voor mijn doel. En nu en avant. Ik zal nu de rol moeten spelen van de passagier, die eindelijk bekomen is van zijn zeeziekte en aan dek een luchtje komt scheppen.

Raffles had dikwijls genoeg een over-

tocht naar Amerika gemaakt, om de weg in een mailboot te weten.

Die weg was trouwens weinig ingewikkeld, want de gang liep uit op een ruime hals, waarin de trappen en liften uitkwamen, die regelrecht naar het promenade dek voerden.

Er waren slechts weinig passagiers aan dek, ofschoon het voor de tijd van het jaar zeer zacht en mooi weer was.

Het was zeer stil en de zee was zo glad als een spiegel.

Hier en daar liepen enige stewards heen en weer, met verversingen.

Raffles klampte een hunner aan en vroeg:

— Kun je mij ook zeggen, waar ik de hut van Mr. Howard kan vinden?

— De rijke Amerikaan met de klok? vroeg de hofmeester.

— Met de klok? herhaalde Raffles op verbaasde toon, als begreep hij er niets van.

— Ja, mijnheer, hij heeft een van mijn collega's verteld, dat hij ergens in Londen een oude, merkwaardige klok ontdekt heeft, en hij is zo verliefd op het ding, dat hij het in zijn hut heeft laten plaatsen, al konden twee mannen het geval nauwelijks dragen.

— Wat jammer, dat 't zo laat is, riep Raffles uit. Ik zou die klok wel eens willen bezichtigen.

— Ja, mijnheer Howard zal nu reeds lang in zijn kooi liggen, zei de hofmeester. Maar morgen is er weer een dag.

— Ja, ja, zei Raffles op onverschillige toon.

A propos, waar is die hut van mijnheer Howard, zodat ik er morgen het eerst bij kan zijn.

— Aan het einde van het promenade dek mijnheer, links. Mrs Howard heeft een serie van drie hutten, een slaaphut, een salon, en een eetkamer, waar hij afzonderlijk bediend moet worden. Het nummer weet ik niet uit het hoofd, want het is mijn afdeling niet, maar gij zult het dadelijk vinden, want zij liggen afzonderlijk.

Langzaam slenterde Raffles naar de aangeduide plek en had de serie van drie hutten spoedig gevonden.

Daarbinnen was het donker en hij wierp een blik door het ronde raampje van de eerste hut.

Zijn hart sprong op van vreugde, want toen zijn ogen aan de duisternis daar binnē gewend waren, zag hij duidelijk het vage witte schijnsel van de cijferplaat der klok.

Raffles wierp een blik om zich heen; er was niemand te zien op deze plek en hij draaide zacht de kruk van de deur om.

Tot zijn niet geringe verbazing draaide de deur gemakkelijk naar binnen open.

Hij ging naar binnen en sloot de deur onhoorbaar achter zich.

Maar plotseling bleef hij onbeweeglijk staan en hield zijn adem in.

In het naastbijgelegen kamertje meende hij enig gerucht te hebben gehoord.

Zou de Amerikaan wakker zijn geworden, en nu komen zien wat er aan de hand was?

Raffles greep zijn revolver en hield zijn lantaarn gereed.

De tussendeur, die de kleine salon van het eetkamertje scheidde, ging langzaam open en een donkere gedaante kwam het vertrek binnen.

Ineens werd het vertrek flauw verlicht door het licht van een kleine kaarslantaarn, en Raffles had maar juist de tijd om zich te verschuilen achter een toiletkast.

Hij stak nu voorzichtig het hoofd vooruit en ontwaarde het gelaat van Calloway, de boekmaker, dat krampachtig vertrokken was.

Hij lag voor de klok geknield en was bezig aan het slot te peuten.

Duidelijk hoorde men het gekras van een of ander metalen voorwerp over de koperen slotplaat van de klokdeur.

Raffles, die begreep, dat elk ogenblik het gerucht de bewoner van de hut kon wekken, kon zich niet langer inhouden.

Hij kuchte zeer zacht, teneinde te

voorkomen, dat Calloway plotseling een kreet van schrik zou slaken en trad toen in het schijnsel van het licht.

Hij had zijn masker voorgedaan, en zei op fluisterende toon:

— Kan ik u ook misschien met een of ander van dienst zijn, waarde heer?

Calloway was opgestaan en stond nu stokstijf met starende ogen de indringer aan te gapen.

Eindelijk had hij de kracht op hese toon te vragen:

— Wie zijt gij en wat doet gij hier, mijnheer?

— Wat ik hier doe? Wel, juist hetzelfde wat gij hier doet. Wie ik ben, gaat u niet aan en ik behoef ook niet te weten wie gij zijt. Maar in ieder geval hoort gij hier niet thuis en ik wil antwoord hebben op de vraag waar de bewoner van deze hut is.

— Die ligt hiernaast.

Ik heb hem met chloroform bedwelmd en daarna op zijn bed vastgebonden, antwoordde Calloway nauwelijks hoorbaar.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles. Mag ik u verzoeken, in gindse hoek te gaan staan? Ik houd er niet van, dat de mensen achter mijn rug staan, als ik bezig ben met een werkje, dat niet zonder gevaar is.

Calloway volgde het bevel langzaam op.

— Zo is het goed, zei Raffles goedkeurend. En licht mij nu eens bij als ik u verzoeken mag.

Ik weet, dat in deze klok een of ander document verborgen is; verder weet ik, dat deze klok gestaan heeft in een huis, waar een arm meisje loondiensten verricht, ofschoon zij rijk zou kunnen leven. Gij hadt de papieren in uw bezit, welke op deze klok betrekking hebben, zij werden door uw vader gestolen van zijn broeder. In de loop der tijden geraakte de klok in het huis van de antiquair, die vlak naast het uwe woonde. Gij hebt dat geweten, want gij hebt haar gezien door de geheime deur tussen de beide huizen. En als de Amerikaan u niet was voor geweest en de klok niet

reeds gekocht had, dan zoudt gij nu in het bezit zijn van het vermogen, dat uw vader zich wederrechtelijk had willen toeëigenen. En nu ga ik die zaak eens even recht zetten.

Onder het spreken betastten zijn gevoelende vingers de wand van de klok en daarna de bodem.

Plotseling voelden de vingers van Raffles een kleine verhevenheid binnen in de klok.

Hij drukte er op, en een dubbele bodem klapte open.

Er lag een dik, opgevouwen perkament in.

Raffles nam het er uit, vouwde het open en wierp er een blik in.

— Ik dacht het wel, mompelde hij. Het is een plan van de plek, waar de schat begraven is. Het zal met behulp van deze plattegrond weinig moeite kosten, het geld en de kostbaarheden op te graven.

Hij stak het document in zijn binnenzak en stond op.

De ogen van Calloway hadden een valse uitdrukking aangenomen. Onverwachts sprong hij op en een worsteling ontstond tussen de twee mannen. Zwijgend, verbeten en fel.

Ineens ging een schot af.

De kogel drong in het plafond.

— Alle duivels, riep Raffles uit. Hier dat wapen.

Met een vlugge beweging ontrukte hij de revolver aan de vuist van zijn tegenstander en liet het wapen in zijn zak glijden.

— En nu zal ik op mijn veiligheid bedacht moeten zijn, riep Raffles uit. Gij zult waarschijnlijk het gehele schip in opschudding hebben gebracht met die zotte schieterij.

Het bleek maar al te waar.

Reeds naderden er snelle voetstappen.

Raffles rukte de deur open en rende het dek op.

— Houdt hem, hoorde hij Calloway achter zich roepen.

De voetstappen achter de Grote Onbe-

kende werden talrijker en sneller.

Hij viel, meer dan hij liep, de trap af, wierp een steward ondersteboven, die hem wilde tegenhouden en dook de gang in naar de verlaten hut.

Hij draaide de deur op slot, op tijd, want even daarna werd er hevig op het paneel gebeukt.

— Hij is er bij, hoorde Raffles de woedende stem van de bookmaker roepen. Hij kan immers niet ontsnappen.

— Dat zou je wel willen, bromde Raffles.

Hij wrong zich snel door de patrijspoort, greep het touw en liet zich zakken.

Even voor hij in zee zou springen, klemde hij zich stevig aan het touw vast en gaf het afgesproken sein met zijn zaklantaarn.

Toen waagde hij de sprong...

Tien minuten later was Raffles veilig aan boord van de «Duiwel der zee» bezig zich te verkleden.

De duikboot had aanstonds rechtsomkeert gemaakt en stevende met grote snelheid naar Engeland terug.

Er waren een paar maanden voorbij

gegaan en op zekere dag ontving de heer Calloway met de post de volgende brief.

« Mr. Calloway,

Waarschijnlijk denkt gij, dat ik na mijn vlucht uit de hut van de «Mauritania» verdronken ben, maar zoals gij bemerkt is dat niet het geval. De schat is teruggevonden en aan uw nicht ter hand gesteld. Het bedrag zal u onaangenaam verrassen; daarvan ben ik zeker: het bedroeg tachtig duizend pond sterling.

Uw nicht is op reis en gij zult haar waarschijnlijk wel nooit terugzien. Zij is vertrokken in gezelschap van de man, die zij reeds lang in stilte haar liefde had geschonken. Het gelukkige paar woont nu in een ander land. En dat is alles.

Gegroet,

JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Drama in de Lucht

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,- of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woeftijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM :
ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266